

JPZ389

A prostitúció jogi szabályozása és társadalmi megítélése

Tartalomjegyzék:

1. Bevezetés	4
2. A prostitúció szabályozásának történelme i. e. 500-tól a XIX. század közepéig	5
2.1. A prostitúció keletkezése.....	5
2.2. A prostitúció első szabályozásai	5
2.3. A prostitúció szabályozása a klasszikus ókorban.....	6
2.4. A prostitúció szabályozása a középkorban	6
2.5. A prostitúció szabályozása az újkorban.....	8
2.6. Magyarország prostitúciós szabályozásai a történelem során	9
3. A prostitúció jogi szabályozása Magyarországon a XIX. század második felétől az 1920-as évekig.....	10
3.1. Szabályok a kéjlegés-, bordélyházak- és kéjhölgyekről (Pest 1867)	11
3.2. Szabályrendelet a kéjlegési ügyről (Győr 1890)	12
3.3. Budapest székesfőváros szabályrendelete a prostitúcióról (1909)	14
3.4. A soproni prostitúció szabályozása (1884)	17
3.5. A négy város összehasonlító elemzése a prostitúció szabályozásának és az 1927. évi 160.100/1926. számú a prostitúció szabályozásáról szóló magyar királyi belügyminiszteri körrendeletének tükrében	17
4. Törvények	18
5. Kutatás a prostitúcióval kapcsolatban	19
5.1. A probléma bemutatása.....	19
5.2. A kutatás célcsoportja és módszere	19
5.3. A hipotézisek bemutatása és az adatok kiértékelése	20
5.4. A kutatási eredmény bemutatása.....	20
5.5. Alapvető adatok.....	21
5.6. A prostitúciós kérdéskör kitöltők általi igénybevételével, a prostitúciós jelenség megítélésével kapcsolatos kérdések	26
5.7. A prostitúcióval kapcsolatos szabályozási ismeretek felmérése valamint a büntethetőség lehetőségeinek kérdéskörei	44
6. Hipotézisek értékelése	53
7. Összegzés	56
8. Javaslat a prostitúció szabályozásának magyarországi átalakítására	57
Mellékletek	

1. Bevezetés

Kutatásom témája a prostituáltak jogi helyzete és társadalmi megítélése Magyarországon. Ezzel a témával először toleranciára nevelés órán találkoztam, ugyanis beadandó dolgozatomban témájaként is ez szolgált. A dolgozatunkat elő kellett adni a csoport előtt majd közösen beszélni róla. Megdöbbentő volt számomra hogy a szociálpedagógus hallgatók maguk is hogy viszonyulnak a prostituáltakhoz, és magához a prostitúció jelenségéhez. Folytatásként büntetőjog vizsgára való felkészülés során találkoztam ismét a témával, de meglepődtem, hogy a jog csak területileg, és szabálysértésként szabályozza a prostitúciót, nem az adótörvényben egy nem meghatározott módon. Úgy döntöttem, hogy ezt a témát választom kutatásomhoz. Szakirodalmakat olvasva teljesen megragadott ez a világ, mondhatnám hogy a prostitúciónak teljesen sajátos kultúrája van hazánkban, a világban. A prostitúció alapvető sajátosságai szerintem a világon mindenhol egyenlők, bár kialakulnak eltérő szokások, és természetesen szabályozások, a különböző országok államai eltérő módon állnak a kérdéshez. Úgy gondolom Magyarország csak átfőrmálta a XIX. századi, illetve a szocializmus idején létrehozott törvényeket, de a kérdéssel a valóságban nem foglalkozik a törvényhozás, megpróbálja inkább elrejtteni. Olvasva a világ talán két legellentétebb és leghíresebb modelljét a Svéd és Holland modellt, elgondolkodtam azon, hogy miért is nem mérhetném fel a magyar emberek igényeit a prostitúcióval kapcsolatban, és miért is nem fejezhetném be kutatásomat egy a prostitúció szabályozását megoldani kívánó „törvényjavaslattal”. Léderer Pál szerint „Ha most már szűkebben a magyar szakirodalmat tanulmányozzuk, akkor nagyjából azt kell mondanunk, hogy a kérdésnek nincs használható szakirodalma. Elszórtan akad egy-egy tanulmány, amely szorgos levéltári munkával felkutat néhány adatot – de nem akar több lenni lokális esettanulmánynál, nem vállalkozik a problémakör átfogó elemzésére; elszórtan akad egy-egy tanulmány, amely elméletileg akarná megközelíteni a kérdést, de többnyire csak a „húsvásár” sommás banalitásokba torkolló elítélésre futja belőle.” Léderer könyvét 1999-ben adták ki, de véleményem szerint a mai napig nem változott a szakirodalmi helyzet túlságosan; a 2000-es évek derekán és napjainkban is társadalmi és szociológiai oldalról a szexmunkások érdekvédelmi szervezete valamint Forrai Judit, illetve jogi oldalról Betlen Anna és Dr. Borai Ákos foglalkozik a téma kutatásával. Kutatásom nagy része a prostitúció jogi szabályozásának kérdéskörével foglalkozik, és egyfajta törvénygyűjteményként, törvény elemzésként szolgál a prostitúcióval kapcsolatos eddig létrehozott magyar törvényi szabályozások kapcsán, de

kérdőíves kutatásom felvet társadalmi kérdésköröket is amelyek a szabályozásához szorosan kapcsolódnak. (Léderer, 1999)

2. A prostitúció szabályozásának történelme i. e. 500-tól a XIX. század közepéig

Dolgozatom első részében a prostitúció szabályozásának történetét szeretném bemutatni világi viszonylatban.

2.1 . A prostitúció keletkezése

Az őskorban való előfordulást, és megjelenési formát. Átvitt értelemben szerint az ősember érzésvilága nem ismerte a féltékenységet, szerelem fogalmát, így a vendég-barátság értelmezésében a promiszkuitás elvén élték nemi életüket egymással az ősidőben. A primitív családi formában a nő, mint magántulajdon átengedését egy vendég-barát számára egyfajta kerítésként is fel lehetett fogni, bár a mai jogtudomány megfogalmazásával ellentétben nem pénzeszközért cserébe történt az átengedés/ prostitúció. Továbbá a prostitúció keletkezésével vallási szegmensből is foglalkozhatnánk ide hozva példának a prostitúció első nyomait, melyet Chaldea-ban találjuk, ez pedig nem más volt, mint a vendégszerető és vallásos prostitúció formája. Chaldea északi hegyvidékes részén vad harcias népek éltek, délen pedig pásztorok, és közöttük vallásos prostitúció volt a szokás, mikor látogatást tettek egymásnál vallási ünnepeken. Itt utalnék viszont a kánonjogra, mely szerint ha a prostitúció rossz is, de egy szükséges rossz, hiszen kiemelt funkciója van abban, hogy a társadalom megőrizze rendjét. De ebből az egyház általi megfogalmazásból és kényszerű elfogadásból kiindulva inkább a jogi szabályozásával foglalkoznék, hiszen ha ez nincs rendben, akkor a már kánonjogból említett társadalmi rend is felborul a prostitúció és társadalom kapcsolatában. Ebből kiindulva fontosnak tartom, hogy kutatásom egy komplex mű legyen, mely foglalkozik a prostitúció jelenségének szabályozástörténetével, különösen Magyarországra tekintettel, és ezt összehasonlítva jelen korunk más államainak szabályozási formáival, valamint hogy visszacsatolásként társadalmi kutatásomból képet kapjak a prostitúció jelenségének szabályozásának és megítélésének kérdéseiről. (Áldor, 1990)

2.2 . A prostitúció első szabályozásai

Az első szabályozást Hérodotosz irataiból ismerhetjük meg, mely szerint Babilóniában kötelességé tették minden bennszülött nő számára, hogy megszabott pénzösszegért testét életében egyszer férfinak felajánlja, és ezen összeget a papok javára átadja. A prostitúció

elleni szabályozást először Mózes vezette be, a családi élet tisztasága valamint a nemi étellel összefüggő betegségek miatt. Akik nemi betegségeket terjesztenek büntetést, vagy száműzést kaphattak, valamint akik menstruáló nőkkel érintkeztek, vagy fajtalanságot, vérfertőzést követtek el halálbüntetést kaphattak. (Áldor, 1990)

2.3. A prostitúció szabályozása a klasszikus ókorban

Görögország: Solon Kr.e. 600-ban szabályozta a prostitúciót Athénban és állami bordélyházak létesítésével legalizálta azt. Ezek a bordélyházak házirenddel és díjjegyzékkel rendelkeztek. A bordélyházi nők állami fizetséget kaptak, szabályozták számukra a megjelenésük és ruházatuk milyenségét, valamint megjelenési helyeiket. Nem élhettek a bírósági kereset jogával, valamint gyermekeik elvesztették születéssel járó előjogaikat.

Róma: szabályozták a bordélyházak létrejöttét, valamint külön rendészeti tisztségviselőknél az Aedileknél kellett írásbeli engedélyt kérniük ahhoz, hogy foglalkozásukat elkezdhessék. Rendészeti szabályozás terén szintén az Aedilek feladata volt a prostituáltak ellenőrzése a bordélyházakban, utcákon, és magánlakásokban, valamint nekik kellett a titkos bordélytelepeket felszámolni. A bordélyokat Rómában délután négy óra előtt kinyitni nem lehetett. A római törvény szerint a prostituáltak vagyonnal nem rendelkezhetek, valamint végrendelkezési és öröklési, perindítási jogukat valamint gyermekük feletti gyámságukat is megfosztották tőlük. Törvény szerint azt a római asszonyt, aki férjével szemben házasságtörést valósított meg, büntetésből bordélyban történő prostitúcióra kötelezték. A lex scautinia törvény pedig szigorúan büntette a férfiak prostitúcióját. Caligula császár pedig bevezette az állami adót a prostitúcióra. (Schreiber, 1917)

2.4. A prostitúció szabályozása a középkorban

Germánoknál a házasságtörő asszonyt valamint a ledér hajadont, akire a prostitúció tényét rábizonyították halállal büntették. (Schreiber, 1917)

A *Góth* törvények szerint a prostituáltat valamint a kerítőt száműzéssel büntették, de Reccared dekrétuma szerint előtte 300 korbácsütéssel kell őket sújtani. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

A *franciáknál* először Nagy Károly vezetett be szabályozásokat azok ellen akik a prostituált nőknek menedéket adtak: őket korbácsolással büntette. Az erkölcstelenségen ért nőt negyven napig meztelen felsőtesttel és nyakába írt cselekményét leírandó táblával járatták a lakóhelyén. IX. Lajos állami menedékházakkal próbálta szabályozni a prostitúciót, ott a megtérni akaró nők élhettek, és életjáradékban részesültek az államtól. Később az Ordonancei

rendeletben a prostitúciót folytató nőktől összes ruházatát, vagyonát, házát megfosztatta és száműzéssel sújtotta őket. Azonban e szabályozása eredményre nem vezetett, ezért egy új dekrétumban a Marechal de ribaudsban a kijelölt városrészekben legalizálta a prostitúciót, de csak magánházakban és csak este 6 óráig. II. Henrik uralkodása alatt rendeletével bezáratta az összes bordélyházat és a kéjnéket kiűzte a városokból. 1360-ban a párizsi rendőrfőnök rendeletében megtiltotta, hogy a nők nyilvánosan selyemruházatot, gyöngyöket valamint szőrmét vagy ezüstöt hordjanak. 1374-ben a hatóság engedélyezte a Clapiersnek keresztelt, nappal működő bordélyházak létrehozását. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Olaszországban Róma városa külön szabályzatot vezetett be 1464-ben és a kerítőket 200 arany pénz megfizetésére kötelezte, vagy lábának levágásával valamint polgári jogainak megvonásával büntették. A bordélyházakat megadóztatták, valamint a város külső részeibe szorították. Nápolyban a prostituált nőt orrvágással, megvesszőzéssel vagy homlokára sütött szégyenbélyeggel büntették. IV. Henrik 1469-es Nápolyban kiadott rendeletében a tetten ért prostituáltakat 100 botütéssel, ruháik elkobzásával valamint száműzéssel vagy gályarabsággal, vagyonvesztéssel büntették. V. Johanna Szicília királynője 1347-es Avignoni rendeletében a prostituáltakat elfogadtatta és bal vállukra egy piros csokor jelvényt illesztetett, mely kötelező viselésével kifejezte foglalkozásukat. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Spanyolországban a prostitúciót a XI. századtól helyhatósági rendszabályok és a XV. században kibocsátott Ordonanzok alapján szigorúan üldözték és büntették. Minden városnak külön gyámtyát kellett választani, aki felügyelt az erkölcsre. Alfons király 1260. évi Codexe szerint pedig mindenki köteles volt a kerítőket feljelenteni. Azon háztulajdonosok, akik prostitúció céljára házukat bérbe adták vagy átadták, vagyonelkobzással sújtották. A kerítőket halállal büntették, ha a prostituálnak nem adta át rajta szerzett vagyonát, valamint ha rögtön nem adták férjhez őket. IV. Henrik király 1469-es törvényében a prostituáltakat, kerítőket ruhájuk elkobzásával, 100 botütéssel, száműzéssel vagy akasztófával büntette. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Angliában a fürdők voltak a prostitúció színhelyei. II. Henrik 1161-ben a parlament hozzájárulásával szabályzatot bocsátott ki, mely szerint a fürdőkbe férjes és vallásos asszonyok nem léphettek be, valamint ünnepnapokon a fürdőket zárva kellett tartani. Az ott élő nőket eladni, valamint tőlük 40 pencénél több lakbért szedni nem lehetett. Azon nőket el kellett távolítani, akik megbetegedtek. A nők díjat csak akkor követelhetek a klienstől, ha az egész éjszakára maradt a fürdőben. Egy 1352-es rendelet szerint minden angliai prostituálnak külső ismertető jelet kellett magán viselni. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

2.5 A prostitúció szabályozása az újkorban

Az újkori *Németországban* az állam és az egyház karöltve próbálta törvényekkel szabályozni a prostitúciót: általában elzárás, kitiltás, utcaseprés volt a büntetési tétel. Szabályozták, hogy a mesteremberek nem vehettek feleségül prostituált nőt, valamint a prostituáltak gyermekét becstelenek tekintették és céhbe nem lehetett őket munkára felvenni. A házasságtörő nőt vagy hajadon prostituáltat alkalmanként halállal is büntették, de a szabályozások tartományonként eltérőek voltak: például Nürnbergben a bordélyházi nők céhbe tömörülve dolgoztak. Viszont minden tartományban különleges ruházatot kellett hordaniuk, mely tükrözte szakmájukat. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Az újkori *Svájcban* a fürdők illetve a bordélyházak voltak a prostitúció színterei, egyedül a Baseli tanács hozott rendeletet a prostitúció szabályozására a XV. században méghozzá a bordély felügyelőnöjének kérésére, hiszen nem tarthatott a nők keresetének egyharmad részénél nagyobb összegre igényt, és ajándékot sem kérhetett vagy fogadhatott el tőlük. Ezen kívül a prostitúciót Svájc nem szabályozta. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Mária Terézia osztrák főhercegnő magyar, cseh és horvát királynő 1769-ben életbe léptette büntető kódexét, melyben a vadházasságot és egyéb házasságon kívüli nemi érintkezést megtiltott. A rendeletét megszegőket botütéssel vagy kiűzetéssel büntette és Bánátba vagy Temesvára száműzték őket kényszermunkára, de ezen kívül írásos emlékek vannak arról, hogy a Kaproncai valamint a Wartbergi várban is rendeztek be prostituált dologházakat. Az erkölcstelen férfiakra is ugyanazok a szabályok vonatkoztak, mint a nőkre, de őket a Rumorhaus bécsi börtönbe zárták vagy megbotoztatták, illetve dologházban való munkára ítélték őket. 1774-ben kiadott rendeletében betiltotta a bordélyokat és a gyanús vendéglőket, a kerítőket pedig bezáratta. Ezen törvényeit egész birodalmára kiterjesztette, azonban arról írásos emléket nem találtam, hogy Bécsen kívül ez mennyire terjedt ki a birodalom más részeire vagy Budapestre. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Az Osztrák kurva című könyv szerint tudnám legjobban jellemezni az újkori osztrák és francia prostitúciós viszonyokat, miszerint ebben a korban: „Kiderül, hogyan éltek vissza a „felvilágosodás” és a „forradalom” nagyjai az akkor még épp csak hogy feltalált pornográfiával. Az első pillanattól fogva arra törekedtek, hogy erkölcsileg is megsemmisítsék a dinasztikus házasság eszközeként és szenvedő alanyaként, kislány korában Franciaországba került Habsburg hercegnőt. „ Hiszen Franciaországban IX. Károly a szifilisz terjedése miatt 1560-ban rendeletével bezáratta a bordélyokat, és a prostitúció teljes megszüntetését rendelte el. Itt megjegyezném, hogy e rendelet végrehajtása sikeresen nem működött, csak életre hívta

a titkos prostitúció jelenségét, ami odáig fajult, hogy a francia forradalom alatt a prostituált nők a szabadság és egyenlőség jelszava alatt előjogokat vívtak ki maguknak. Ezen előjogokat azonban a Bourbonok megszüntették és ekkor kezdődött meg a prostitúció reglementációja melyet egész Európában meghonosodott. (Lombardy, 2007)

Olaszországban az 1502-es milánói statútum a prostitúció felügyeletét a bíróságokra ruházta, és megengedte a bordélyok létesítését, de csak a város külső területein, valamint nem lehetett a bordélyengedélyeket eladni vagy örökölni, illetve a prostituáltakat eltiltották a nyilvános valamint a mulatóhelyek látogatásától; a szabályszegőket pedig börtönnel botütéssel vagy kitiltással büntették. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Angliában VIII. Henrik 1546-ban bezáratta az összes prostitúciós célra berendezett fürdőt, ezzel azonban csak a titkos bordélyok száma szaporodott meg. 1850-ben keletkezett egy törvény, miszerint 2 évig terjedő börtönbüntetést kap az a személy, aki 21 éven aluli férfi vagy nő nemi közvetítését elősegíti, kvázi kerítést követ el. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

Spanyolországban a XV. század második felében kezdték el szervezni a legális prostitúciót. II. Fülöp alatt létesülhettek a város falain kívül bordélyházak, 1526-ban Sevilla rendeletben a prostituált nők ruházatát is meghatározták. V. Károly 1539-es rendelete értelmében a bordélyházi nőket kötelező volt minden 8-ik napon orvosilag megvizsgálni, és ezt a vizsgálatot a bordélytulajdonosnak kellett fizetnie. IV. Fülöp rendeletében az összes bordélyt bezáratta, azonban a szifilisz nagymértékű terjedése miatt VII. Ferdinánd újra engedélyezte a bordélyházak és a prostitúció legális úton történő működését. (Schreiber, 1917) (Áldor, 1990)

2.6 . Magyarország prostitúciós szabályozásai a történelem során

Magyarország prostitúcióval kapcsolatos szabályzatai az újkorig. A prostitúciós szabályozás első nyomait Szent László királyunk I. könyvében találhatjuk, mely szerint, ha valaki saját feleségét megöli, mert az mással paráználkodott, Istennek adjon róla számot, és ha kedve tartja házassodjék újra. Ha valaki feleségét paráznaságon kapja, vigye törvény elé és kánoni rendelkezések szerin bűnbánat után fogadja vissza férje, ha pedig ő ezt nem akarja, maradjanak házasságon kívül.

A paráznak a püspöktől vagy főesperestől kapták meg méltó büntetésüket. (Kálmán I. könyve)

Ha valaki feleségét paráznaságon kapja, törvény előtt bizonyítsa be, majd békéljenek meg vagy maradjanak házasságon kívül. (Kálmán II. könyve)

A városokban a házasságban lévő parázna személyeket a bírák ablegatióval, számkivetéssel büntessék. (1571. nov. 19-én kelt kolozsvári országgyűlési határozat)

3. A prostitúció jogi szabályozása Magyarországon a XIX. század második felétől az 1920-as évekig

A „jogi” szabályozás történetét legjobban Schreiber Emil kutatta fel Bán és Áldor mellett az őskortól az újkorig, világi viszonylatban. Ezt jól kiegészítve társul melléjük Léderer könyvében jelen lévő Magyarország lokális szabályozásainak törvényirata a Habsburg monarchiai időktől egészen a népköztársaság bukását követő új szabályozási korszakáig. Léderer nem csak társadalmi és szociológiai elemzéseket és kutatásokat végzett, hanem levéltári gyűjtőmunkája során a kor nagyvárosainak prostitúciós szabályzatait, illetve azok tervezeteit is összegyűjtötte könyvében. (Léderer, 1999)

Az európai és magyarországi prostitúciós szabályozás történetében eljutottunk egészen az 1850-es év közepéig különböző országok szabályozásának bemutatásával, Magyarország azonban csak Mária Terézia, Szent László, Könyves Kálmán kapcsán került a látószög mezejére. Amikor elkezdtem a kutatásomat, az összes magyarországi prostitúcióval foglalkozó törvényt, szabályt, rendeletet felkutattam a magyarorszag.hu netjogtárán keresztül. A legrégebbi törvény 1955-re nyúlik vissza, illetve egy 1927-es belügyminisztériumi rendelet van még országos szinten, de hogy mi történt ez idő előtt a prostitúcióval Magyarországon, sokáig magam sem tudtam. A kutatásom előbbre lépését Léderer Pál: A nyilvánvaló nők című könyvében találtam meg: ez a könyv tartalmazza 1867-től azon szabályrendeleteket, amelyek nem országos szintűek voltak, hanem lokálisak, hiszen azon városok rendeleteit tartalmazza, ahol a prostitúció tömegesen megjelent, és a városvezetés saját jogán szabályozni kívánta a problémakört országos rendelet hiányában. Ezek a városok a következők voltak: Pest, Győr, Kecskemét, Pécs, Buda volt. Azonban hivatalosan csak Győrben, Pesten, és Budán iktatták be a szabályrendeleteket. Güntner Péter A Soproni prostitúció története című könyvében taglalja Sopron város szabályozását. Az előzőleg leírt állításaimat a prostitúció szabályozásának magyarországi hiányosságairól igazolandó, Güntner Péter kutatásából szeretnék idézni. Güntner (1997) „Korszakunkban a prostitúcióról külön törvény nem született, a közegészségügyi törvény (1876: XIV. tc. 91. paragrafus) a szabályozást rendeleti útra terelte. A rendeletalkotásnak megfelelően a prostitúciót a törvényhatósági jogú városok esetében a törvényhatósági bizottság, rendezett tanácsú városok esetében a képviselőtestület szabályozta. A bordélyházak működésébe így a helyi szabályrendeletek engednek bepillantást. Az első,

átfogó szabályozást Pest városa adta ki 1867-ben.” (Bán, 1998) (Güntner, 1997) (Schreiber, 1917)

3.1 Szabályok a kéjlgés-, bordélyházak- és kéjhölgyekről (Pest 1867)

1873-ban egyesült Pest, Buda és Óbuda, ezért ez a szabályozás csak Pest-re volt érvényes és nem a jelenlegi fővárosunkra. A szabályrendelet 5 részből állt, és 1867.10-31-én lépett életbe, ezzel elkezdvén Magyarország első prostitúciós szabályozását. Maga a szabályzat részenként és paragrafusonként szabályozza a kor prostitúciós problémáit, kérdésköreit.

Az első része a bordélyházak kérdéskörét szabályozza: csak büntetlen előéletű, 30 évesnél idősebb, saját lakással rendelkező és egyedül élő nő nyithatott bordélyt rendőrfőkapitányi engedéllyel. Ebben az időben maximum 40 darab bordélyház működhetett Pesten. A bordélyos csak 17 évesnél idősebb nőt vehetett magához, számára türelmi bárcát kellett kérnie a főkapitánytól, valamint gondoskodni az orvosi vizsgálatáról, egészségügyi bizonyítványáról. A bordélyokban szeszes italt forgalmazni, valamint zenét hallgatni tilos volt, továbbá a rendelet szerint az ablakokat el kellett függönnyel takarni. A főkapitány határozta meg a kéjhölgy és a bordélytulajdonos keresete közötti hányadot. A bordélytulajdonos köteles volt minden reggel szemrevételezni kéjhölgyeit és betegség nyomai után kutatni. Ha a bordélytulajdonosok jelen szabályzat e részét megszegték, 100 forintig terjedő pénzbírsággal sújtották őket.

A második rész a kéjhölgyekre vonatkozó szabályokról szól. Megkülönböztettek magán lakáson és bordélyházban dolgozó kéjhölgyet. A kéjhölgyeknek munkájuk megkezdése előtt jelentkezniük kellett a kerületi főorvosnál, aki megvizsgálta őket és erről orvosi bizonyítványt kaptak, azután pedig a kerületi főkapitánynál, aki névjegyzékbe vette őket és számukra egy ingyenes bizonyítványt állított ki arról, hogy kéjhölgyek lehetnek és egészséges az állapotuk. Ezen bizonyítványt a bordély tulajdonosának átadni, vagy maguknál tartani kötelesek voltak. A kéjhölgy köteles a főkapitányságon bejelenteni az adatait, ha bordélyt vált. Négynaponta kötelessége orvosi vizsgálaton részt venni, és az orvos egészségügyi utasításait betartani, valamint az óvszereket rendelvény szerint használni. A bordélyházban dolgozók 25, a külön lakáson 50 krajcárt fizetnek az orvosi vizsgálatért. Kötelesek a csavargástól és illetlen, szemérmetlen, valamint az utcán történő kéjlgéstől távol tartani magukat. Amelyik kéjhölgy a szabályokat megszegte, 50 forintig terjedő pénzbírságban részesülhet vagy dologházban való munkára ítélték.

A harmadik rész a kerületi főorvosok és tisztifőorvos teendőit szabályozza. Kötelesek a kéjhölgyeket 4 naponta megvizsgálni és a vizsgálat eredményét bárcájukba bejegyezni. Ha betegséget vélnek felfedezni, kórházi utalvány kíséretében a kéjhölgy kórházi ellátásáról gondoskodniuk kell. Ha egy nap 20 kéjhölgynél többet kell megvizsgálni, a főorvos segéd kirendelését kérheti maga mellé. A kéjhölgyekről pontos jegyzőkönyvet kell vezetniük, valamint kimutatásokat egészségügyi állapotukról.

A negyedik rész a kapitányi hivatalok teendőit szabályozza. A szabályzat szerint kötelességük a türelmi engedélyek számon tartása, valamint az engedéllyel nem rendelkező- illetve zugbordélyok bezáratatása. Jegyzéket, véleményezést kellett készíteniük a kéjnékről, valamint a bordélyházakban vagy önálló lakásban dolgozó nőkről a főkapitány számára. A betegség miatt bevont igazolványokat ellenőrizték a lakcímeiken, hogy valóban kórházba vonult-e a kéjhölgy. Vezették a kéjnök által bejelentett változásokat. A kerületi kapitány, mint békebíró a kéjhölgy és a bordélytulajdonos közötti üzleti vagy személyes- valamint erkölcsi vitás ügyekben ítéletet hozott. A kerületi kapitány a kihágásokkal kapcsolatban a következő ítéleteket hozhatta: bírság, dologházba zárás, eltoloncolás, bordély megszüntetése.

Az ötödik rész a kerületi rendbiztosok teendőivel foglalkozik, kiknek elsődleges feladata volt az engedély nélkül nyitott bordélytelepek dolgozóinak felkutatása, és jelentése a kerületi kapitányoknak. A bordélyház működtetésével kapcsolatos szabályok megsértését követték nyomon. Azon kéjnököt, akik utcán vagy nyilvános helyen dolgoztak, bevezették a kapitánysági hivatalhoz. (Léderer, 1999)

3.2 Szabályrendelet a kéjtelgési ügyről (Győr 1890)

A sorban a következő nagyváros Győr volt, aki 1890-ben léptette érvénybe szabályrendeletét a kéjtelgési ügyről. Győr szabályzata mindössze három részből és 53 darab paragrafusból áll.

Ez a szabályrendelet első részében a kéjnök magatartásával foglalkozik, az 1§-a pedig a kéjnök fogalmának tisztázásával kezdődik: „Kéjnöknek tekintendő az, aki akár önvallomása, akár reábizonyítás, akár köztudomás szerint a kéjtelgést rendesen és keresetképp űzi.”

A kéjnök beiktatását a rendőrkapitányság végezte ahol meg kellett jelenniük és személyazonosságukat okmányokkal igazolni, valamint a kéjnök személyi viszonyait fel kellett tárni. A rendőrség a jelentkező családját értesítette és első körben megpróbálták őt az erkölcsös életre visszatéríteni; s ha ezt a kéjnök megtagadta, akkor a kéjnök jegyzékébe

felvették. A jegyzékbe bekerült a folyószáma, neve, kora, állása, születési helye, eddigi foglalkozása, legutóbbi lakhelye.

A kéj nők türelmi könyvecskét kaptak, melyben orvosi eredményeik, személyi adataik, valamint fényképük volt. Minden kéj nő köteles volt ezt magánál tartani. Ebben az időben Győr városában nyilvános házakban azaz bordélyokban, valamint magánlakáson dolgozó prostituáltakat különböztettek meg. Nyilvános házat csak hatósági engedéllyel lehetett létrehozni, főleg olyan helyen, ahol templom vagy iskola nem volt a közelben, s melyet a rendőrkapitányi meghallgatás után a városi tanács engedélyezett. Nyilvános házat csak 40 évet betöltött nő hozhatott létre, saját lakásában/ házában. A nyilvános házakban csak türelmi könyvecskével bíró 17. életévét betöltött prostituált dolgozhatott. A terhes nők a terhesség 7. hónapja után nem dolgozhattak. A kéj nőknek tilos volt serdületlen ifjakat, tanulókat fogadni. Ha a kéj nő abba akarta hagyni foglalkozását, 8 napon belül le kellett igazolnia, hogy új kereső munkahelyet talált, különben rendőrségi felügyelet alá helyezték. Rendőrkapitányi bejelentés nélkül a kéj nők nem válhattak bordélyt. A bordélyokban italmérés nem történhetett. A bordélyházakban 40 évesnél fiatalabb cselédet nem alkalmazhattak. A bordélytulajdonosnak kötelessége volt minden kéjhölgyet reggelente átvizsgálni, a kéj nőknek pedig kötelező volt az orvosi vizsgálaton részt venni, illetve az orvos utasításait, általa adott szereket használni. A kéj nőknek tilos volt a csavargás, a kacérkodás és a nyilvános helyeken való szemérmetlen ruha viselése, valamint városi ünnepeken külön a rendőrség által kijelölt helyen tartózkodásra kellett törekedniük. A bordélytulajdonos 20 Ft-nál többért nem hitelezhetett kéjhölgyének, keresetének megosztásában egymás közt kellett megállapodniuk. Ha a bordélyházat a hatóság bezáratta, a tulajdonosnak kötelessége volt a kéjhölgy hazaszállításáról gondoskodni. Mind a magánlakáson dolgozónak, mind a bordélyosnak kötelessége volt a lakás ablakainak befüggönyözése. Ha jelen szabályzat részét a bordély háztulajdonos vagy a kéj nők megszegték 2-50 forintig terjedő pénzbírsággal, vagy behajthatatlanság esetén 5 napig terjedő elzárással büntették.

A második rész az orvosi vizsgálatot szabályozta. A kéj nőknek kötelező volt hetenként kétszer orvosi vizsgálaton részt venni melyet az orvos a kéj nők lakásán hajtott végre, ha nem voltak otthon, rendőrségi elővezetést kérhetett. Az orvos két vizsgálati csoportot csinált: a rendezett magánlakással bírók csoportját, akiknél alkalmas volt a vizsgálat elvégzése otthonukban, valamint a többiek csoportja (bordélyházban, bordélytelepen dolgozók) hiszen őket csak a rendőrség által meghatározott helyiségben vizsgálták meg. A kéj nők eredményét az orvos bejegyezte a könyveikbe, illetve ha betegek voltak kórházba utalta. A vizsgálat havi

tisztulás idején kihagyható volt. Az orvos pontos jegyzéket készített a kéjnről, és statisztikai jelentést azok egészségügyi állapotáról, továbbá kötelessége volt a lakások közegészségügyi tisztaságának megfigyelése. A szabályzat értelmében minden kéjelgésre használt helységben kötelező tartozékként kellett lenniük: 1 db méhfecskendő; 1db mosdó edény; 1 db korsó tiszta vízzel, 1db szappan, kendő, 1 kis üveg tiszta faolaj, 1db fertőtlenítő szer. A vizsgálati, valamint türelmi engedélyek és könyvecskék díjait összekötve, együtt fizették.

A harmadik szabályzati rész a rendészeti teendőket szabályozza. A szabályzat kimondta, hogy a város kéjelgéssel kapcsolatos ügyei a rendőrkapitány felügyelete alatt állnak, ő gondoskodik a rendes viselkedésről, és a botrányok megakadályozásáról. A rendőri szerv számon tartotta a kéjनोंket; illetve az engedély nélküli bordélyházak, vagy kéjnök ellen azonnal intézkedtek a bezárattatásról. Jegyzéket vezettek a kéjelgési dughelyekről, gyanús kávézókról, szállókról. (Léderer, 1999)

3.3 Budapest székesfőváros szabályrendelete a prostitúcióról (1909)

Az 1909-ben életbe lépő 119 paragrafust tartalmazó 8 részre tagolt szabályrendelet fővárosunk prostitúcióját szabályozta a XX. század fordulóján. Az első fejezete általános határozatokról szól, mely először a kéjnök fogalmát taglalja: szerinte az olyan nő tekintendő kéjnöknek, aki a kéjelgést keresetszerűen űzi. A kéjnök kötelesek magukat a magyar királyi államrendőrség főkapitányi hivatalánál bejegyeztetni, mert aki nem, az titkos kéjnöknek számít. A második fejezet a kéjnök bejegyzését szabályozta, amit a főkapitányság erkölcsrendészeti ügyosztálya végzett. Csak személyazonosságát és korát igazoló okmánnyal tudták bejegyeztetni magukat, és kihallgatáson kellett részt venni, melyen figyelmeztetésben részesültek, hogy számukra a tisztességes módon való megélhetéstől való elhatárolódás súlyos következményekkel járhat. Különbséget tesz, hogy valaki saját, vagy más elhatározásából lesz prostituált, hiszen az a személy, aki a kéjnököt ígéret, rábeszélés, fenyegetés által kényszeríti, illetve vidékre vagy külföldre közvetíti, büntetőeljárás alá kell vonni. A kéjnök rendőrorvosi vizsgálaton vettek részt, és ha egészségügyi állapotuk megfelelő, akkor a kéjnök jegyzékébe felvették őket, egészségügyi törzslapot és türelmi bárcát kaptak. Kéjnököt csak a 17 évesnél idősebb, szüzességét elvesztett, és szellemileg egészséges, fejlett nő dolgozhatott; bordélyban pedig az, aki már elmúlt 20 éves. 17 évnél fiatalabb csak akkor dolgozhatott magánlakáson, ha főkapitányi engedélyt kapott, amit csak akkor, ha előzőleg már kéjelgett, és ha az erkölcsi megjavulása nem lehetséges. Terhes és tüdővésztes nők egyáltalán nem lehettek kéjhölgyek. A harmadik fejezet a magánlakással bíró kéjनोंket szabályozta: megkülönböztet a rendőrség által

bejelentett és engedélyezett bárcával rendelkezőket, valamint igazolványos nőket, akik lakásukat szabadon választhatták. A magánlakással bíró kéjnök csakis olyan lakásban dolgozhattak, amit a rendőrség engedélyezett, főbérő, albérő státuszban. Csak olyan nők adhattak ki albérletet kéjnöknek, akik vagyon vagy szemérem ellen nem voltak még büntetve. A háztulajdonos beleegyezése, valamint főkapitányi határozat kellett. Csak mellékutcában, templom, iskola, közművelődési intézettől 200 méter távolságra lehetett, olyan házban, ahol nem lakik 16 évesnél fiatalabb gyerekekkel bíró család. A rendőrség határozott afelől, hogy egy házban hány kéjnök lakás lehet. A kéjnök albérletét csak 3 napos felmondási idővel lehetett felmondani, valamint a bérösszegnek magába kellett foglalnia a takarítást és az ágyneműhasználatot. Magánlakásban a kéjnök csak 40 évesnél idősebb cselédek alkalmazhattak, az ablakokat be kellett takarni, és az ajtókat számjelzéssel kellett ellátni. Minden kéjnöknek kötelessége főbérője előtt foglalkozása tényét közölni. A magánlakással bíró igazolványos nőknek volt rendes foglalkozásuk, azonban kereset kiegészítésképpen kéjgelésre jogosító igazolást kaptak, és ha a lakók beleegyeztek, lakásukban szabadon űzhették foglalkozásukat. A negyedik fejezet a bejegyzett kéjnökre vonatkozó szabályokat tartalmazza, mely szerint a kéjnöknek a jó ízlést, a házbeli lakók közérkölciségét megsérteni tilos volt, valamint ablakban tartózkodniuk és kihajolniuk is, valamint a kapuban állni, és onnan férfiakat lakásukba csábítani. Tanulókkal, serdülő fiatalokkal viszonyt nem kezdhettek, színház, templom, iskola, kávézó közelében csoportosan vagy egyedül nem tartózkodhattak. Igazolványukat, bárcájukat mindig maguknál kellett tartaniuk, illetve saját maguk vagy más gyermekét nem tarthatták maguknál. Azok a nők, akik szakmájukat ott akarták hagyni az erkölcsrendészeti osztálynál jelentkeztek és orvosi vizsgálatnak kellett magukat alávetni. Az ötödik fejezet a bordélyházak és bordélyházi kéjnöket szabályozta. Csak főkapitány adhatott engedély bordély nyitására vagy áthelyezésére, valamint bezáratására, és csakis mellékutcában, templom, iskola, nevelőintézettől 200 méter távolságban. Csak magyar honos, 30 évnél idősebb nő nyithatott bordélyt, aki szemérem elleni büntetés miatt nem volt büntetve, valamint erkölcsrendészeti vagy személyi vagyoni tekintetben megbízható volt. A bordélyban a bordélyosnő, annak családja és a kéjnök élhettek, és két évesnél nem idősebb gyermekek. Cselédként csak 40 évesnél idősebb nőt vagy 24 évesnél idősebb férfit alkalmazhattak. A nők számát a ház nagysága és helyiségek száma alapján a főkapitány határozta meg. A bordélyos figyelt az orvosi vizsgálatokra, valamint kötelessége volt a kéjnök megvizsgálása. Az ablakokat el kellett homályosítani, és szellőztetéskor a kéjnök nem tartózkodhatott ott. A bordélyban szeszital és a szerencsejáték tilos volt, valamint az éjjel 1 utáni zenélés. 18

évesnél fiatalabbak nem mehettek bordélyba. A bordélytulajdonosnak kötelessége volt a rendőrséghez díjszabását bejelenteni, a kéjnök keresetének egy része a bordélytulajdonost illeti, de legalább $\frac{1}{4}$ része felett saját maga rendelkezik. A hányadért cserébe lakást, fűtést, világítást, élelmet, mosási lehetőséget, ágyneműt, ruhaneműt kaptak. A bordély-tulajdonosnő elszámolási könyvet vezet, amivel a kéjnöknek hetente egyszer, a főkapitányságnak minden hónapba egyszer beszámol. A könyvbe a kéjnök ruhái, ingóságai jegyzékbe veendőek. A kéjnöknek naponta 3 óra, hetente fél nap, és ünnepnapokon illetve istentiszteletkor szabadság járt. A hatodik fejezet a kéjnök orvosi vizsgálatát szabályozza, melyet heti 2x orvos végzett, tiszta ruhát és fehérneműt kellett viselniük. Nemi betegség észlelése esetén a rendőrorvos a nemi érintkezéstől tartózkodásra inti, és orvosi utasításra kórházba utalta a kéjnököt. A hetedik fejezet az egyéb kéjelgésre alkalmas helyeket szabályozza. Három helyen volt lehetőség találkozásra: a találkahelyek a magánkéjnötelepek, valamint az éjjeli kávézók, mulatóhelyek voltak. A találkahelyek nyilvánosak vagy magányosak voltak főkapitányi engedéllyel, csak bejegyzett kéjnök látogathatták, rendőri felügyelet alatt, mellékutcában létesülhettek, iskolától vagy templomtól távol. Szobahasználati díj megfizetéséért cserébe garniszállókön is találkozhatott a kéjnök kliensével. A magán kéjnötelepeken magasabb számú kéjnököt helyeztek el, plusz családtagjaikat. A magános találkahelyek csavargás elkerülése miatt egyes kávéházak vendéglők voltak, rendőri felügyelet alatt, és nem szedhettek díjat üzemeltetőik a kéjnöktől. A nyolcadik fejezet a titkos kéjelgés és annak közvetítését szabályozta, hiszen az orvosi vizsgálat nélküli keresetszerű kéjelgés és annak elősegítése tilos volt. A titkos kéjelgéssel gyanúsítható nőket a rendőrség foglalkozásuk és keresetük igazolására szólította fel és ha igazolni nem voltak képesek, további megfigyelés, valamint orvosi vizsgálat alá vonták őket, vagy kitoloncolták a városból. Minden hely ahol titkos kéjelgés, kerítés, fajtalanóság előfordulhatott (pl.: kávéházak, vendéglők, zugszállodák, cselédszállások, tánctermekek) a rendőrség által gyakran átvizsgálandóak voltak. A kilencedik fejezet a büntető határozatokról és az illetékes hatóságokról szól: akik jelen szabályzatot megszegtek, és akik bejegyzés nélkül kéjelegtek, négy hónapnyi elzárással büntették. Minden egyéb kihágás 5 nap elzárással vagy 100 koronáig terjedő pénzbüntetéssel büntetendő. Többszöri visszaesőtől a rendőri engedély megvonható. Ezen szabályzat büntető végrehajtása az államrendőrség feladatkörébe tartozott. (Léderer, 1999)

3.4 A soproni prostitúció szabályozása (1884)

A soproni prostitúció szabályozása a kor többi városi szabályzatából indult ki - főleg Budapest és Győr szabályzatából - viszont középváros jellege, valamint a prostitúció mértéke miatt rövid volt a szabályzat terjedelme. Sopronban is létrejöhettek a korban bordélyházak, viszont csak büntetlen előéletű és 30 évesnél idősebb hölgy vezethette őket, valamint 17 évesnél fiatalabb kéjnök nem dolgozhattak bennük. A kéjnöknek egészségügyi bizonyítvánnyal valamint türelmi bárcával, vagy prostitúcióra feljogosító igazolással kellett rendelkezniük. A többi szabályzathoz hasonlóan a bordélyos nem hitelezhetett 20 forintnál többért a kéjnöknek, valamint a bordélyok ablakait függönnyel kellett eltakarni, és zenés-táncos mulatság, valamint italkimérésre lehetőség nem volt. Rendszeres egészségügyi ellenőrzésen kellett átesniük a soproni prostituáltaknak is: a szabályzat értelmében heti kétszer, de ez egy módosítást követően heti háromra emelkedett. A betegségben szenvedő nőknek azonnali kórházi kezelésen kellett részt venniük. A soproni szabályzat megkülönböztet igazolványos és bárcás kéjnököt, melyek bordélyokban, lakásokon, alkalmi helyeken, találkahelyeken, kávéházakban, és magánkéjő telepeken dolgozhattak. (Güntner, 1997)

3.5 A négy város összehasonlító elemzése a prostitúció szabályozásának és az 1927. évi 160.100/1926. számú a prostitúció szabályozásáról szóló magyar királyi belügyminiszteri körrendeletének tükrében

A XIX. századi Magyarország nagyvárosaiban nagy horderejű erkölcsrendészeti és közegészségügyi kérdés volt a prostitúció jelenléte, ezért a közegészségügyi törvény 1876. XIV. tc. 91. értelmében lokálisan a városok szabályozták a prostitúciót „91. § A kéjelgési ügy, amennyiben a közegészségre vonatkozik, rendeleti uton szabályoztatik.” 1927-ben megszületett Magyarország első egész országra kiterjedő prostitúciót szabályozó körrendelete. Természetesen ezen rendelet alapjait a lokális szabályozások, és legfőképpen az 1909-es budapesti rendelet alkotja, de kiegészítésre került már új szabályozást kívánó problémákkal. A következőkben a városok szabályzatainak főbb momentumait szeretném elemezni annak tükrében, hogy mit is kellett azon korokban szabályozni a prostitúció jelenlétén, és mi az amit az első magyar rendelet ebből megtartott, valamint mivel egészítette ki. Ebből tükörképet kaphatunk a XIX.-XX. század fordulójának prostitúciós szabályozásának bő 60 évéről. Mindegyik rendelet fontosnak tartotta a kéjnök bejegyzését és nyilvántartását, valamint orvosi egészségügyi alkalmassági vizsgálatát. A szabályzatok mindegyike jegyzékbe veteti a kéjnöket és számukra egészségügyi kiskönyvet, türelmi bárcát, vagy kéjő igazolványt állít

ki. Ekkoriban e három kategóriába voltak sorolandók a prostituáltak. Egységesen kéjnéként csak az dolgozhatott, aki betöltötte már 17. életévét. Az 1890-es győri rendeletről kezdve Budapest szabályozása, valamint a belügyminisztériumi rendelet is szabályozta az elterelés fogalmát, mint a prostitúciós foglalkozástól való eltántorítást, illetve a kerítés és rábeszélés tényének felderítését, mivel ezen tényállást már büntetni kívánták ebben a korban. Az orvosi vizsgálatok minden egyes kéjnőkre vonatkoztak foglalkozási hely, megjelenéstől függetlenül: ezt általában rendeletenként eltérően, de általában két és négy naponta végezték el a főorvosok, tisztiorvosok, és minden esetben kötelező volt kórházi kezelésnek alávetni a betegeket. Bordélyházak mindegyik városban működhettek, azonban a szabályzatok egyöntetűen kontrollálták azt, hogy bordélyt csak büntetlen előéletű nő tarthasson fenn és elmúljon legalább 30 éves, valamint a bordélyokban szeszes ital kimerése, és zenés - táncos multság, valamint szerencsejáték megtartása ne történjen. Az 1927-es rendelet a kábítószeres használatát is megtiltotta már. A bordélyok ablakait mindig befüggönyözve kellett tartani, illetve a bordélyházban dolgozó cselédek életkorát egységesen 40 év fölé szabták meg, külön minden szabályzat szigorúan rendelkezett a kéjné és a bordélyos közötti hitelezésről, ezzel elkerülve az anyagi és személyi függőség kialakulását. Az 1927-es belügyminisztériumi rendelet a bordélyházak szabályozásával egyáltalán nem foglalkozik, mivel ezen rendelet értelmében a nyilvános házak működését megszüntették.

„1926-ban a belügyminiszter szükségesnek látta a prostitúció országos szabályozását. Az ekkor kibocsátott szabályrendelet a rendőri bejegyzés alsó korhatárát a 18. életévre emelte fel. Szabályozta a prostituáltak bejegyzésének módját, a találkahelyek és kéjnételepek engedélyezését, a nyilvánosházakat pedig 1928. május 1-i hatállyal véglegesen megszüntette.” (Bán, 1998)

A szabályzatok értelmében bordélyházak, magánlakások, találkahelyek, kávéházak, magánkéjné telepek voltak a prostitúció színterei, melyeket a mindenkori rendőrségi hatóság jelölhetett ki. Egységesen iskola, templom, közintézménytől megfelelően szabályozott távolságban: ez körülbelül egységesen 200 métert jelentett. Az 1927-es rendelet viszont már szigorúan megtiltotta a szállodákban, fürdőkben való kéjelgést, illetve a kéjelgés bármilyen nemű hirdetését. Ezen momentumok voltak a korszak prostitúciós szabályozásának elemei.

4. Törvények

Az előző részek a magyarországi prostitúciós szabályozás történeti áttekintésével foglalkoztak az 1920-as évekig. A következő részben célom volt egy törvénygyűjteményt és analitikát

létrehozni az országos prostitúciós törvényekből (Lásd: Melléklet 1). E gyűjtemény szolgált alapul a kutatási kérdőívem létrehozásában, és a jelenkori prostitúció szabályozás kérdésköreinek megértésében, valamint az általam készített átalakítani kívánó törvényjavaslat elkészítésében.

5. Kutatás a prostitúcióval kapcsolatban

5.1. *A probléma bemutatása*

Bevezetésemben is taglaltam, hogy ma Magyarországon nincs olyan komplett mű, amely magába foglalná a prostitúció tevékenységének szabályozási történetét, és alakulási mozzanatait a keletkezéstől napjainkig. Úgy gondolom az általam felelhető anyagok által ezt a problémakört teljesen lefedtem. Továbbá kutatásom célja, hogy társadalmi megítélés révén képet kapjak arról, hogy mit gondolunk a mai prostitúciós helyzetről hazánkban, valamint mit gondolunk annak szabályozásáról és büntethetőségéről. Ezért a társadalmi és szabályozási megítélés tükrében szeretnék egy, a prostitúció szabályozását megoldani kívánó szabályváltoztatási javaslatot tenni a kutatási eredményem tükrében, a prostitúciós kérdés hazai megoldásának érdekében.

5.2. *A kutatás célcsoportja és módszere*

A kutatásom első részének vizsgálata során deduktív, analitikus módszert alkalmazok, mint a jogi rendelkezések összehasonlító elemzése, értelmező leírása különböző szakirodalmak elemzésével és feldolgozásával.

A második részem a kérdőíves kutatás volt. Célcsoportja nem volt különösen meghatározott részemről. Online kérdőívet készítettem (Lásd. Melléklet 3.) magyar nyelven, melyet különböző portálokon osztottam meg. 18-74 év közötti férfiak és nők töltötték ki különböző végzettséggel és lakhellyel, így a társadalmunk egy nagyobb szeletének a véleményét, álláspontját tartalmazza kutatásom, a tág mintavételezésnek köszönhetően 148 fő.

A kérdőívem első kérdései az alapvető adatokra irányulnak: hol érte el a kérdőívet, nem, életkor, lakhely, családi állapot, iskolai végzettség, internet alapú pornográfia nézési szokások, stb.

A kérdőív második felében a prostitúciós kérdéskör kitöltők általi igénybevételével, a prostitúciós jelenség megítélésével kapcsolatos kérdések találhatók meg. Itt a prostitúció igénybevételével kapcsolatos információkra voltam kíváncsi, illetve az előítéletességgel kapcsolatos állítások kerültek előtérbe: ezek mérésére egytől ötig terjedő skálán kellett a

véleményüket elhelyezni aszerint, hogy egyáltalán nem ítélik el (1-es) vagy teljes mértékben elítélik (5-ös).

A kérdőívem harmadik felében a prostitúcióval kapcsolatos szabályozás ismeretét mértem fel teszt kérdések segítségével, valamint a büntethetőség lehetőségéhez való hozzáállást. Továbbá a prostitúció szabályozásának további általam felkínált lehetőségekkel való egyetértést kutattam, a szabályozási javaslat elkészítésére vonatkozólag.

5.3. A hipotézisek bemutatása és az adatok kiértékelése:

H1: Feltételezem hogy, a válaszadók előítélettel állnak a problémakörhöz miszerint nagymértékben elítélik a prostitúciót és a hozzá tartozó mindennemű tevékenységet.

H2: Feltételezem, hogy a válaszadók a prostitúcióhoz kapcsolódó jogforrásokat ismerik és a válaszadók a jelenleg érvényben lévő prostitúciós szabályok ismeretének birtokában vannak. [törvények, önkormányzati rendeletek, adóügyi rendeletek]

H3: Feltételezem, hogy a válaszadók legtöbbje szigorúan büntetné a szexuális szolgáltatásokat és az azokhoz kapcsolódó cselekményeket.

A kutatásom végére elkészülő magyarországi prostitúciós törvények megváltoztatását célzó javaslatához gyűjtenék információkat, és szerintem a válaszadók támogatni fogják a törvényileg szabályozott bordélyházak bevezetését holland modell szerint. Azonban szerintem ez csak csökkentené az utcai prostitúció meglétét, azonban meg nem szüntetné. A választ adók szerint így meg lehetne szüntetni, illetve nagymértékű szankcióval súlytani. A svéd modell a válaszadók között szerintem teljes elutasítást nyer.

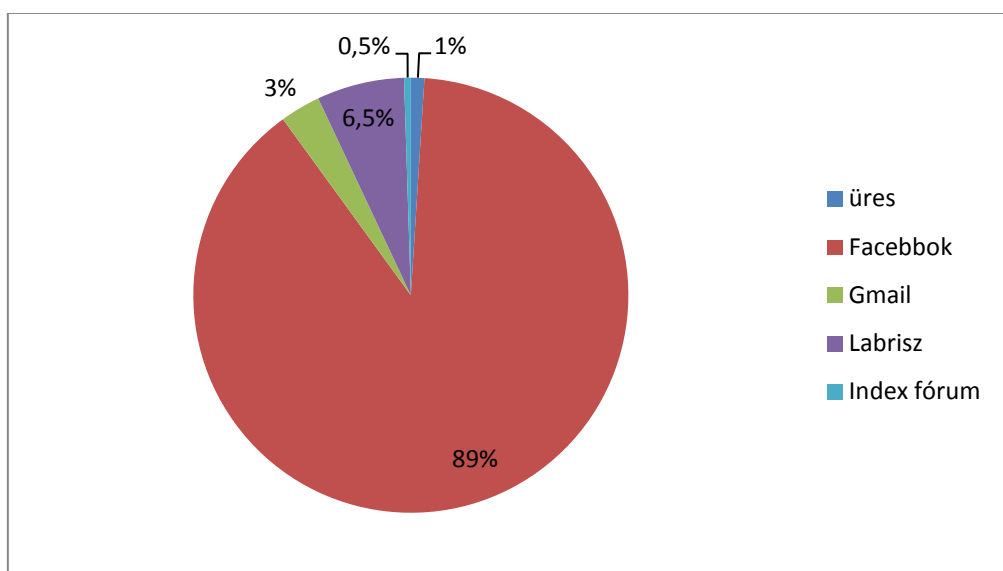
5.4. A kutatási eredmény bemutatása

A kitöltött kérdőívek kitöltési módja szerinti megoszlását illetően öt csoportra osztottam a kitöltőket. Mint ahogy a kutatási módszereknél már beszámoltam róla, online kérdőíves formában végeztem a kutatásomat, és először saját privát Facebook ismerőseimet kértem arra, hogy töltsék ki számomra, valamint osszák meg kérdőívemet saját ismerőseik körében. A Facebookon való posztok gyors megosztásának lehetősége meglátszik a kérdőívemen is, hiszen a kitöltők 89%-a Facebook oldalról való elérés útján töltötte ki. Rengeteg prostitúcióval és más társadalmi problémákkal foglalkozó civil szervezetnek írtam

levelet, amiben megkértem őket hogy tagjaik, szimpatizánsaik között küldjék ki kérdőívemet, de ezt egyedül a LABRISZ Leszbikus Egyesület tette meg, így az ő körlevelükben való kitöltés aránya 6,5% volt az összes átlagot tekintve. A válaszadók 1%-a nem jelölte meg hol találta a kérdőívemet, 3% Gmail-es e-mailfiókjában levél mellékleteként kapta, végezetül 0,5% egy általam írt prostitúcióval kapcsolatos index portál fórumán tett bejegyzés útján töltötte ki a kérdőívet, ez szám szerint egy főt jelent.

5.5. Alapvető adatok:

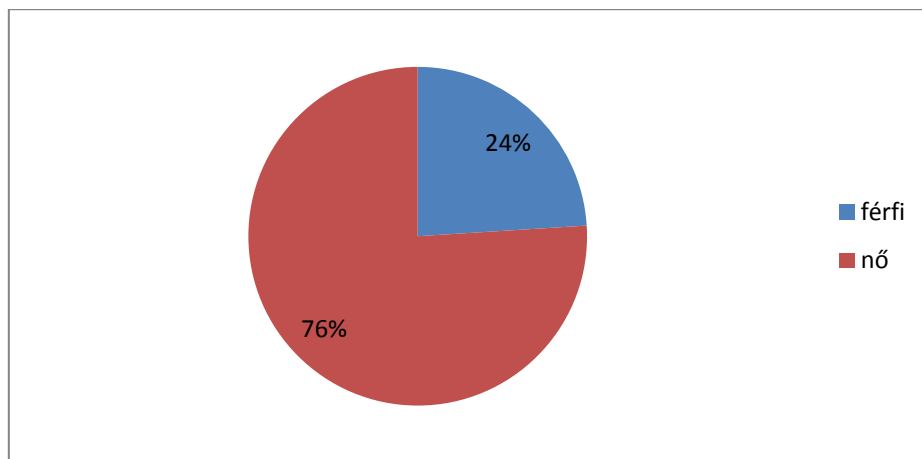
1. ábra: A kérdőív elérési útja szerinti megoszlás (N:148)

Forrás: a szerző

A nemek szerinti megoszlás szerint, mint ahogy a 2. ábrán is jól látható, többségében nők töltötték ki a kérdőívet. Ennek különös magyarázatára választ nem tudok, valószínűleg azért van, mivel ahogy már az előző részben is leírtam, a kérdőívemet Facebookon és a Labrisz Egyesület hírlevelében kapók töltötték ki. Valószínűsíthetően a nagyszámú női nemű Facebook ismerőseim révén, valamint hogy a Labrisz portál és levelezőlista tagjainak leszbikus témájú beállítottsága miatt nagy számban nők kaphatták meg a kérdőívet. Közrejátszhatott még a téma sajátos jellege, a prostitúció nagyszámú női szolgáltatói miatt.

2. ábra: Nemek szerinti megoszlás (N:148)

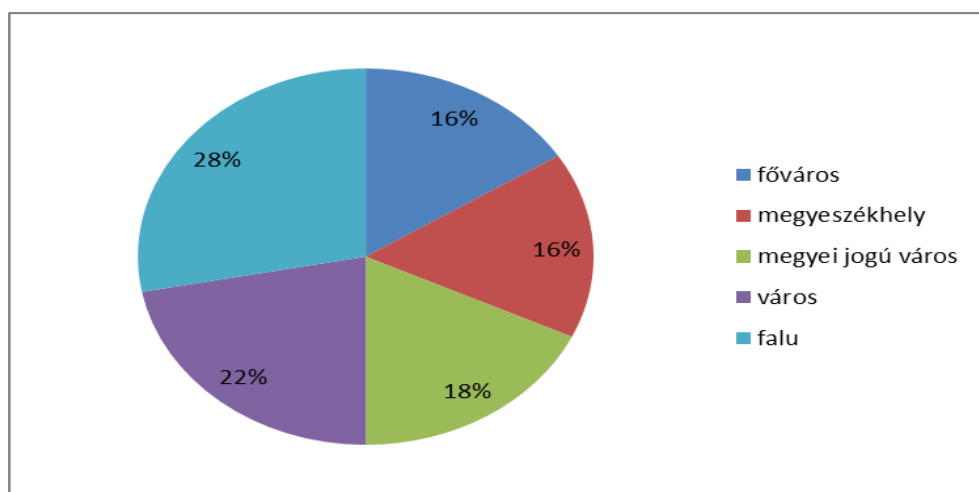

Forrás: a szerző

A kitöltők átlagéletkora 28 év, de a teljes rotációt megnézve nagy számban akadnak a 20-as, 40-es és elvétve a 70-es éveikben járó kitöltők; a nagy szórás az interneten való megosztásnak, és bárki számára szabadon való kitöltésnek köszönhető.

A lakhely szerinti megoszlás szerint a kitöltők több mint 28%-a falun élő volt, ami azért volt meglepő eredmény számomra, mert a kitöltők legnagyobb arányban a Facebook ismerőseimből, és az ő megosztásukból eredtek, s tudom, hogy Facebook ismerőseim zöme városban vagy megyeszékhelyen lakik. Arányokat tekintve egyenlően arányos a települési típusonként élők aránya a kitöltők megoszlásában.

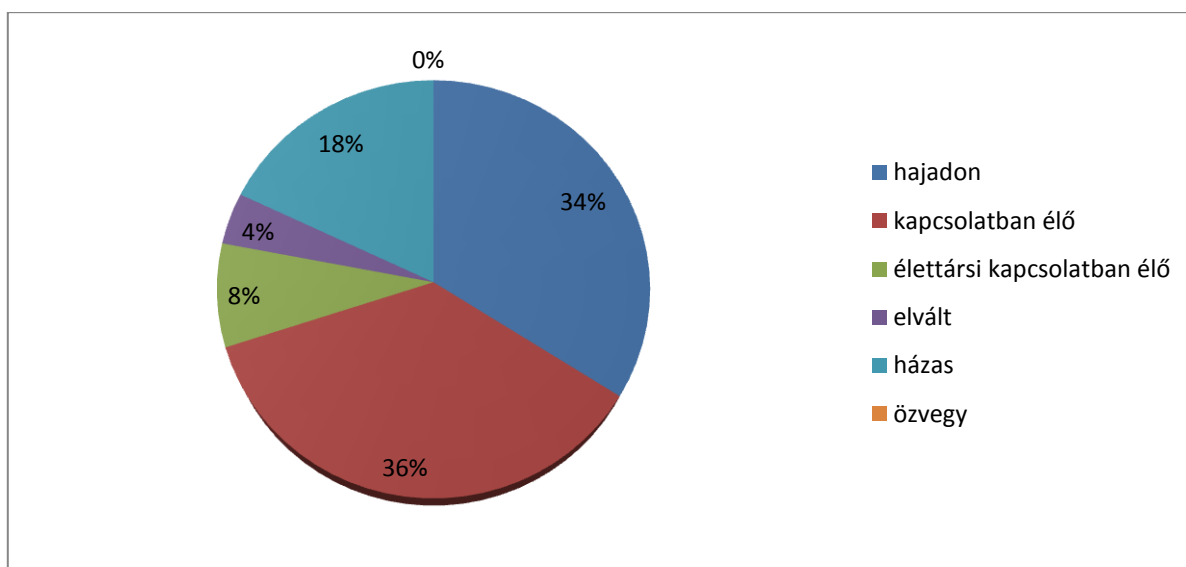
3. ábra: Lakhely szerinti megoszlás (N:148)

Forrás: a szerző

Családi állapot szerinti megoszlást tekintve a legnagyobb arányban a kapcsolatban élők voltak (36%). Ha megnézzük az átlagéletkort és a házasságok számát, akkor a most folyó későn házasodó, vagy egyáltalán nem házasodó társadalmi tükörképet teljesen jól megfigyelhetjük. A házasságban élő aránya csupán 18% volt, pont a fele a kapcsolatban élőknek. Nagyon magas még a hajadonok száma(34%), az élettársi kapcsolatban élők, valamint az elváltak száma csupán 8 és 4% ,ami nem sok, de a 148 főből álló mintavételezésnél teljesen jól letükrözi az országos családi állapotokra vonatkozó statisztikáit. Özvegy nem volt a kitöltők között.

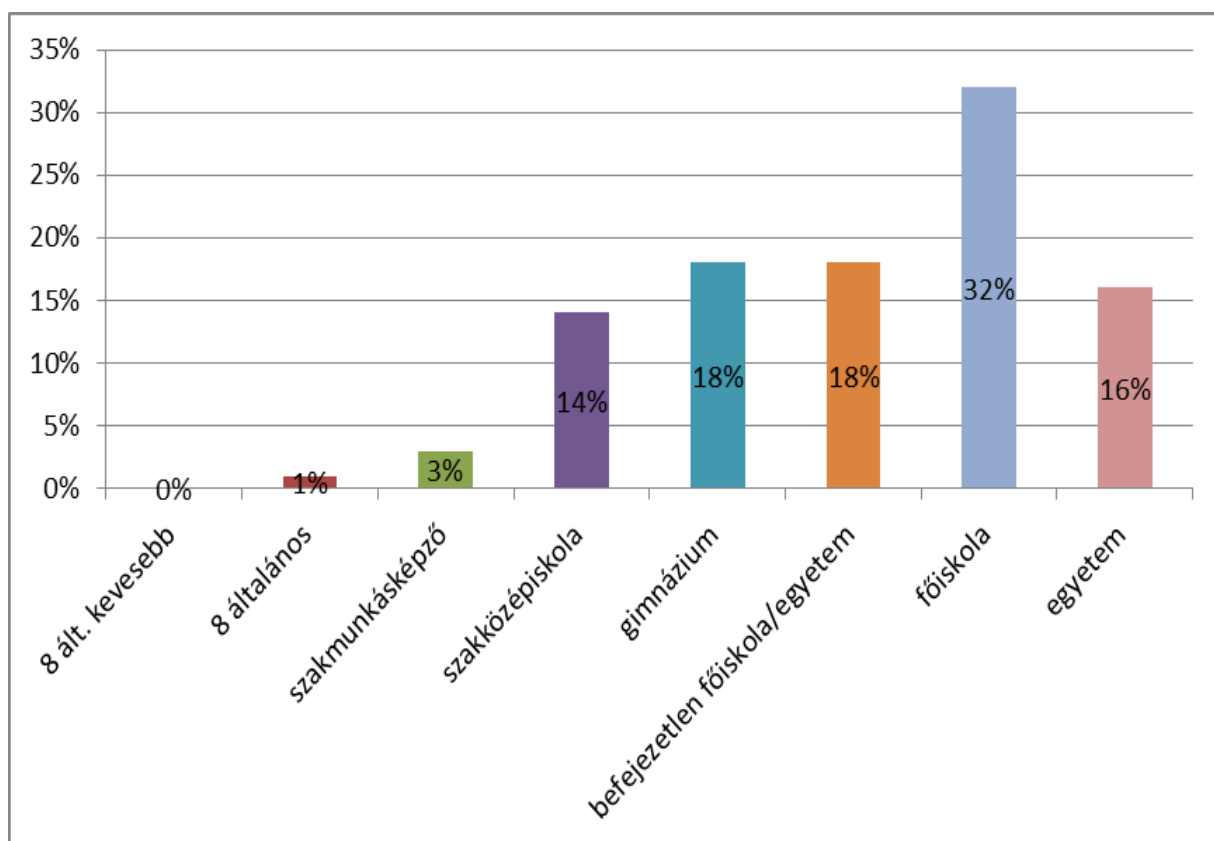
4. ábra: Családi állapot szerinti megoszlás (N:148)

Forrás: a szerző

A válaszadók iskolai végzettsége közül kiemelkedően magas, 32% a főiskolát végzettek száma, azonban nem kerülhette el a figyelmet, hogy a kitöltők 16%-a egyetemi végzettséggel, és 18%-a pedig még nem befejezett főiskolai vagy egyetemi tanulmánnyal rendelkezik. A szakközépiskolában vagy gimnáziumban tanulók, érettségizettek száma is magas, és csupán 3% járt szakmunkásképzőbe, 1% pedig csak nyolc osztállyal rendelkezik. Az internetes kérdőívezés miatt lett ilyen tág a végzettségek megoszlása szerintem, azonban nem kvóciensen következik egymásból az, hogy az internet felhasználók nagy száma csupán értelmiségiből állna. Úgy gondolom, hogy a témám sajátos jellege és társadalmi vonatkozása miatt nem mindenki töltötte ki, aki találkozott vele a világhálón, csupán az, akinek valamiféle érdeklődése merült fel a témával vagy a kérdőívvel kapcsolatban.

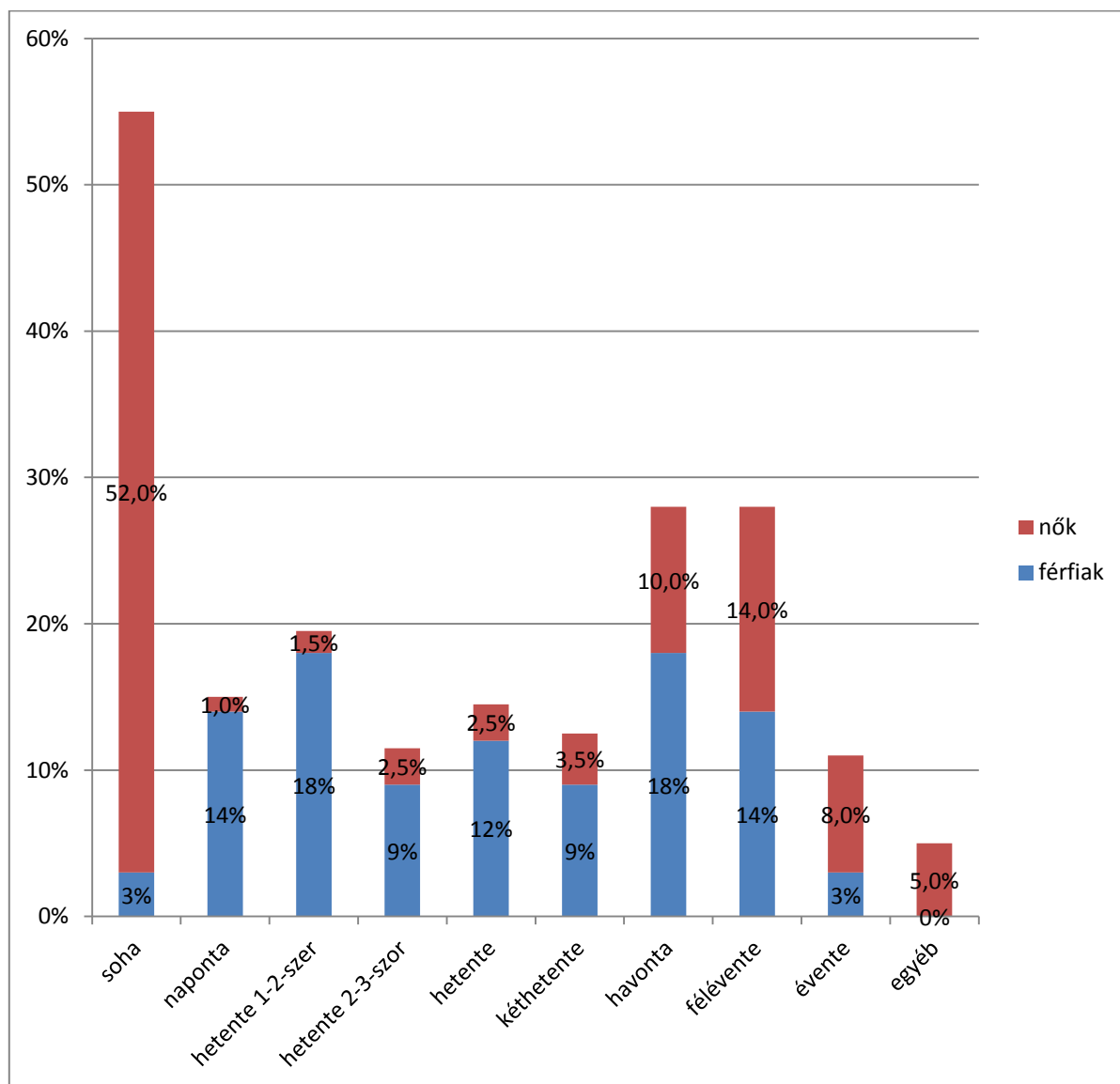
5. ábra: A válaszadók iskolai végzettsége szerinti megoszlás (N:148)

Forrás: a szerző

A prostitúció jelenségéhez szorosan kapcsolódik a pornográfia kérdésköre, ezért a úgy döntöttem, hogy a pornográfia tartalmú internetes megtekintést beleveszem a kérdőíves kutatásom közé, érdekességi kitekintésnek. Ez alapján összetett grafikonon 6. ábra ábrázolom a kitöltők internet alapú pornográfianézési szokásaikat női és férfi megoszlásban. A nők több mint 52%-a, a férfiak pedig 3%-a egyáltalán nem néz pornográf tartalmú weboldalakot. A nők 1%-a, a férfiak 14%-a viszont naponta néz, a többi gyakorisági skálázási megoszlás arányai nem mutatnak különösen kirívó arányszámot, mindenhol általában a férfiak körében van jelen a rendszeres pornográfia nézése. A kitöltő nők többsége havonta, félévente vagy évente néz pornográfiát, a félévenkénti megtekintés esetében egyenlő arányban 14%-ban meghatározta a férfi és nők nézési aránya. 5% volt az egyéb válaszolók aránya és csak a nők körében, olyan válaszokat kaptam, hogy „3-4 havonta” néz , vagy életében talán ha kétszer látott, illetve életében 5-ször fordult elő kíváncsiságból pornográfia megtekintése.

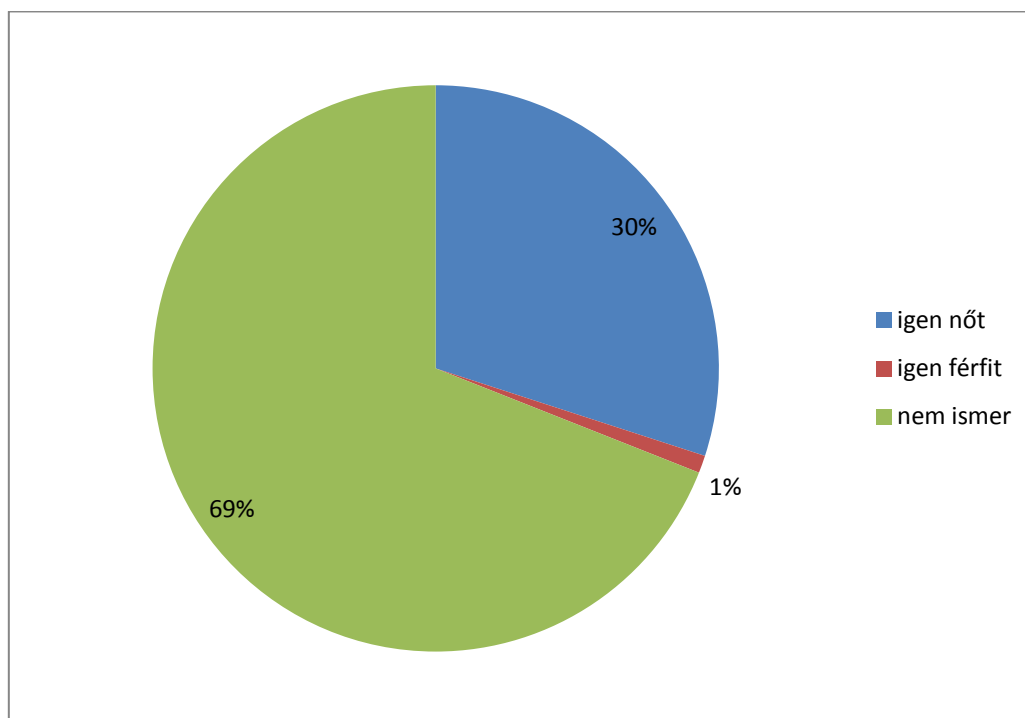
6. ábra: A válaszadók interneten történő pornográf tartalom weboldalak megtekintésének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

A kitöltőknek csupán a 30%-a ismert női prostituáltat és csupán 1%-uk férfit. A „nem ismernek prostituált személyt” aránya nagyon magas: 69%, de ez a prostitúció sajátos rejtett jellegéből is adódhat, valamint abból, hogy az ezzel foglalkozó személyek gyakran nem vállalják fel mi is a valódi foglalkozásuk. Arra gondoltam a teljes mintavétel látván, hogy a 30% női prostituáltat ismerő személy nagy része férfi lesz, de nemenkénti keresztlelemzést követően a kitöltött férfiak csupán 8%-a ismer női prostituáltat, és nem volt olyan férfi kitöltő, aki ismert volna férfi prostituáltat.

**7. ábra: A válaszadók prostitúcióval foglalkozó személyek ismerete szerinti megoszlása
(N:148)**

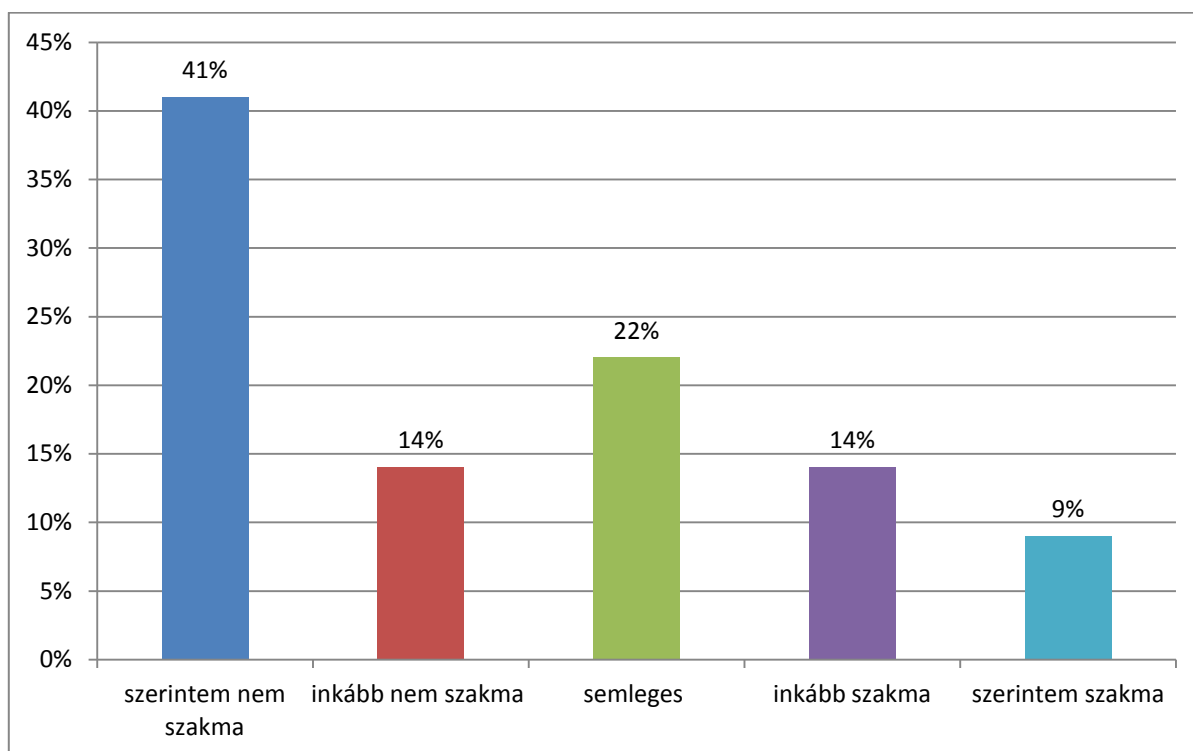

Forrás: a szerző

5.6. A prostitúciós kérdéskör kitöltők általi igénybevételével, a prostitúciós jelenség megítélésével kapcsolatos kérdések

A kitöltők legnagyobb aránya, 41% szerint a prostitúció egyáltalán nem tekinthető szakmának, csupán a válaszadók 22%-a áll semlegesen a kérdéshez, és nagyon kevés, 9% szerint fogadható el szakmaként a prostitúció üzése. A valóságban a jogszabályi háttér következtében ezt a tevékenységet nyugodtan a szakmák közé sorolhatjuk, egyesek ősi szakmaként, mesterségként is említik a köztudatban, de valójában a legtöbb ember szerintem nem gondol abba bele, hogy ez nem csupán szexuális együttlétről, hanem komoly munkáról és megpróbáltatásról szól. A magyarországi feltételek adottak arra, hogy a prostituáltak magánvállalkozóként, adózva, szolgáltatást nyújtóként, kvázi szakmaként folytassák prostitúciós tevékenységüket. Úgy gondolom a válaszadók nagy része azonban nem fogadja el mint szakmát, az elemzésből következően.

**8. ábra: A válaszadók közötti prostitúció szakmaként való elfogadásának megoszlása
(N:148)**

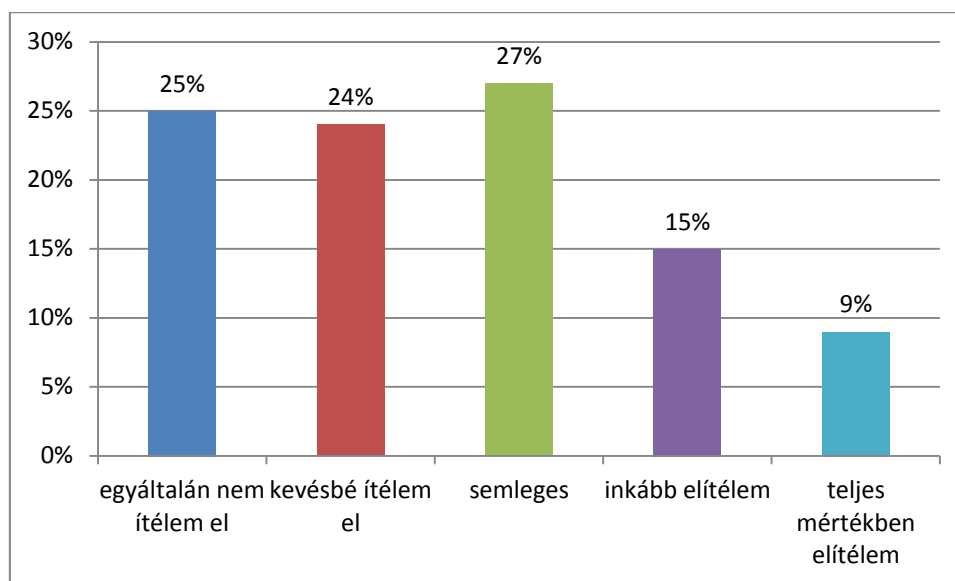

Forrás: a szerző

„Minél jobban érted saját magad, annál jobban meg fogsz tudni érteni másokat is. Annál kevésbé kell majd hadakoznod ellenük.” (Lutz, 2009)

A szexmunka, mint megélhetési forma szorosan kapcsolódhat az előző elemzésemhez, hiszen ha az emberek nagy része nem fogadja el a prostitúciót szakmaként, de a szexmunkából való megélhetést nem ítéli el, akkor vajon meg lehet-e húzni a két dolog közötti szoros határvonalakat. A szexmunka nem feltétlenül a prostitúciót jelenti, hanem például a pornográf fotózást, vagy pornográf filmforgatást is, na de a munkavállaló azért is pénzt kap, és gyakran nemi érintkezésben is részt kell vennie. Vajon a pornószínészek prostituáltak is, vagy ezen szakmák gyökerei teljesen eltérőek egymástól? Mindenesetre a szexmunkából való megélést a kitöltők nem ítélik el, ez több mint 25%-ot jelent. A kevésbé elítélők száma is magas (24%), csak a válaszadók 9%-a nem tudja elfogadni azt, ha valaki szexmunkából él meg.

9. ábra: A szexmunkából való megélhetés elfogadásának megoszlása(N:148)

Forrás: a szerző

„A prostitúcióval éppilyen nehezen küszködünk. Már az egész ügy megítélésében tapasztalni valamilyen tisztázatlanságot, szemérmes szemérmetlenséget. Amíg a társadalom egyik része hajlandó pénzt adni a nőkért, addig a másik fele hiába tiltakozik. Sokunknak az a véleménye, hogy a prostitúció nem bűncselekmény, hanem foglalkozás, jelentkezik egy bizonyos kereslet, amit ki kell elégíteni. De rendben van, tudomásul veszem, hogy a prostitúciót hivatalból üldöznöm kell. Rendőr vagyok, ha olyan utasítást kapok, amit nem értek, azt is végrehajtom, legfőljebb szeretném, ha nem kellene azt mondanom, hogy „értettem”. (Moldova, 1988)

A prostitúció különböző szintereken való megjelenésének társadalmi megítélésének elemzései jönnek, azonban előtte szeretném bemutatni azt, hogy a prostitúciót szinterek szerint hány csoportra is bonthatjuk. Ezért korunk egyik drog- és prostitúciós szakértőjének, Paul J: Goldsteinek a tipizálása szerint szeretném bemutatni azt, hogy szerintem hogyan alakul a prostitúció napjainkban, valamint hogy még milyen kiegészítő típusokra is tudnánk azt bontani. Goldstein hat részterületre osztja a prostitúciót foglalkozási környezet alapján. Ez a megfogalmazás helyes, de a felgyorsult mai modern világ tükrében egyes foglalkozási környezetek ma már sokkal tágabb határokat lefedhetnek szerintem, mint amit Goldstein megállapított. (Goldstein, 1979)

a, kitartott nők: Goldstein szerint az ókori hetérák utódai, akik jól szituált nők és az anyagi biztonságot számukra egy vagy több férfi teremti meg. Esetlegesen ide sorolhatóak a felsőoktatási intézmény hallgatói is, vagy befolyásos emberek alkalmazottai. Szerintem

manapság ezen nők azok, akik gazdag üzletemberek mellett élnek titokban (vagy esetleg nem titokban), de az már nekem súrolja az escort szolgáltatás határait. A nők többsége a férfival együtt él, merthogy legtöbbször szerintem csak egy mecénással rendelkeznek, de gyakran bérelt lakást tartanak fel számukra; ez függ a mecénás családi állapotától. Szakirodalmi olvasataim alapján az egyetemi hallgatókat én nem sorolnám ide, de való igaz, hogy ezen nők dolgozhatnak is, és legtöbbször a mecénás érdekltségébe tartozó vállalatoknál.

b, call girl: *Goldstein ide sorolja az interneten megtalálható lányokat, valamint a hívás alapján házhoz menőket.* Érdekes hogy az évtizedek óta a piacon jelen lévő, és a divatból kimenni nem akaró szextelefonokat nem sorolta ide, pedig még mindig nagy számban használják a szolgáltatást és mai napig rengeteg pornómagazinban találunk ezzel kapcsolatos hirdetéseket. Én ide sorolom még az interneten egyre elterjedtebb webkamerán keresztül dolgozó lányokat, hisz hiába dolgoznak otthonukban, a szolgáltatás egy videotelefonos online kliensprogramon megy keresztül, és virtuális fizetés, valamint kielégülés megy esetenként végbe.

c, szállodás lány: *Ők azok, akik a szállodák bárjaiban iszogatnak, és a kuncsaftoknak kínálják magukat, siker esetén pedig a szállodai szobába távoznak.* Ezt a jelenséget a K2 című magyar prostituáltakról szóló dokumentumfilm mutatja be legjobban. Ma már a legelegánsabb szállodák portáin külön katalógus alapján választhatják ki a szállóvendégek az igényeiknek megfelelő lányt, amely rövid időn belül megérkezik szobájukba, afféle alkalmi bordélyház magányos és üzleti úton lévő európai üzletemberek részére. Mindez teljes inkognitóban és tabuk között zajlik. A jelenség világméretű szintű kérdéseivel Szalay Tamás Lajos: Magyar lányok a háremben című könyve foglalkozik.

d, házi prostituált: *A magánlakásokban, bordélyházakban dolgozó örömlányok.* Kiegészíteném még a night-clubokban vagy éjszakai lokálokban táncoló, és esetenként extra szolgáltatásként szexuális aktust is vállaló örömlányokkal.

f, masszázsszalokban dolgozó prostituáltak: Egy masszázs-, illetve egészségügyi szolgáltatás céljára létrejövő intézményben, rejtve végzik prostitúciós tevékenységüket. Személyes véleményem és oknyomozói könyvekben olvasott mélyinterjúk szerint (Havas Henrik: Kurvaélet) a fiatal egyetemista lányok nagy része jelentkezik ilyen szalonokba éjszakai munkára, a jó kereseti lehetőség, és az inkognitóban való munkavégzés lehetősége miatt. Ezen szalonokba megérkező férfiak katalógus alapján, vagy személyesen a lányokkal való találkozás közben kiválasztják, hogy kinek a kényeztető szolgáltatását akarják igénybe venni. Legtöbbször számlát is kapnak a szolgáltatásról, természetesen masszázs szolgáltatásról.

g, utcai prostituáltak: Általában egyedül dolgozó, vagy jól szervezett hálózat tagjai, akiknek van stricijük, aki gondoskodik védelmükről, vagy másnak fizetnek a területért, ahol szolgáltatásaikat nyugodtan árulhatják. A bűncselekmények legkiszolgáltatottabb áldozataik, gyakran válnak erőszak vagy fizikai bántalmazás áldozatává. Gyakori közöttük a szexuális fertőzések, és a nehéz körülmények miatti nyomott áron való munkavégzés.

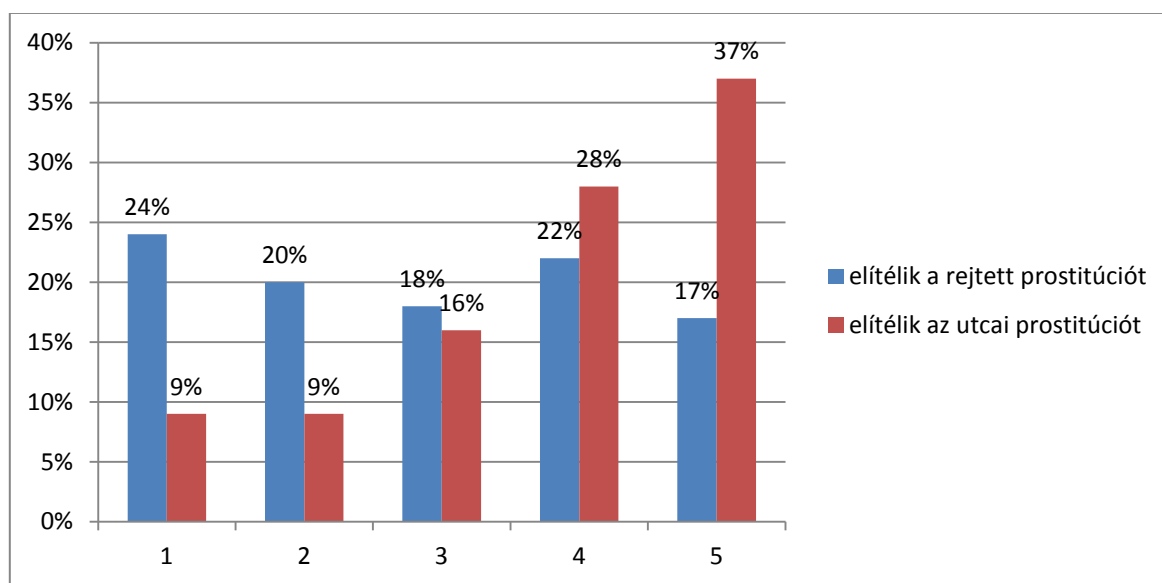
f, escort prostituáltak: Akik kísérő szolgáltatást nyújtanak partnereik számára, valamint esetlegesen szexuális együttlétre is sor kerül egy-egy eseményen való megjelenés után. Gyakran nagyon jól szituált felső körökben mozgó urakat-hölgyeket kísérnek társadalmi eseményekre.

A SPIEGEL TV, német csatorna „európai szajhaházakba” látogatott, és interjúkkal próbált utána járni a németországi prostitúció kérdésének, amelyek ők csak úgy hívtak: milliárdos üzletelés a nők fájdalmával. Online cikkükben a műsor egy rövid összefoglalója olvasható, amelyben érdekes adatokat közölnek. Az egyik legnagyobb kérdés, hogy nők hogyan és miért kerülnek a prostitúció világába. A legtöbbjüket a szegénység hajszolja bele. Ilyen a moldvai származású Natália is, aki elmesélte saját történetét. Egy barátnője ajánlotta, hogy tudna neki munkát szerezni külföldön, és sem sokára jelentkezett is egy férfi, aki 500 dollárt ígért egy hónapban. Natália autóba szállt, de a férfi hamar egy erdőbe hajtott és letesztelte a nőt, vagyis megerőszakolta. Natália elmondása szerint volt, hogy egy este négy, öt, hat vendéggel üzletelt, akik állandóan összeverték, de pénzt sose kapott. A szakszervezetek szerint hasonló sorsú nőkkel Németországban 14,5 milliárd eurót forgatnak a kerítők, a bordélyházak, miközben a lányokat gyakran senki nem fizeti ki. Egy törvény lehetővé tette, hogy a prostituáltak fizethessenek maguk után az egészségügyi-, a munkanélküli- és a nyugdíjasszánál. Ezzel a prostitúcióval foglalkozók társadalmi elismerést akartak kapni, pedig felmerül a kérdés: ez a törvény nem csak az emberkereskedők és a kitarítottak életét tette könnyebbé? Valójában azonban kevés nőnek van a törvényre szüksége, ugyanis sokan hivatalos masszörként vagy hostessként dolgoznak. A segélyszervezetek és a szakszervezetek adatai szerint a németországi prostituáltak közül 60-80% külföldről érkezett. A legtöbben Észak-Európából, akiket „szeretnek” is a bordélyházak vezetői, mivel elmondásuk szerint több fegyelmük van és becsvágyóbbak. Németország nem csak a munkalehetőség szempontjából telítődött fel külföldiekkel, hanem kívánt célja lett szexturistáknak. Utazási irodák, utazásszervezők vezetett utakat kínálnak. Akadnak viszont olyan nők is, akik szórakozásból űzik a prostitúciót. Van, hogy 14-15 órát töltenek az

utcákon. Bizonyos összegekért pedig a kérők annyiszor csinálhatják, amilyen gyakran akarják. Sok prostituált még keletről érkezik, ők gyakran vannak olyan döntés előtt, hogy haza küldjék-e a rászoruló családnak a megkeresett eurókat, vagy megtartsák. Bár az adatok szerint nagyon sok nő dolgozik az utcán, de valójában mennyit foglalkoztatnak prostituáltként, azt senki sem tudja pontosan. (Spiegel, 2013)

<URL:<http://www.spiegel.de/panorama/justiz/spiegel-tv-magazin-berichtet-ueber-prostitution-in-deutschland-a-913269.html>> [2013. október 28. 12:14:42]

10. ábra: A rejtett és utcai prostitúció elítélésének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

„A közösségi viselkedési szabályok esetében, amelyek sohasem fedik le a lehetséges esetek teljességét, az erkölcsös viselkedés oldja meg a lefedettség hiányát.

Az erkölcsös viselkedés alapvető fontosságú eleme a közösség működésének, minél magasabb szintű, annál stabilabb, harmonikusabb a közösség belső élete. Az

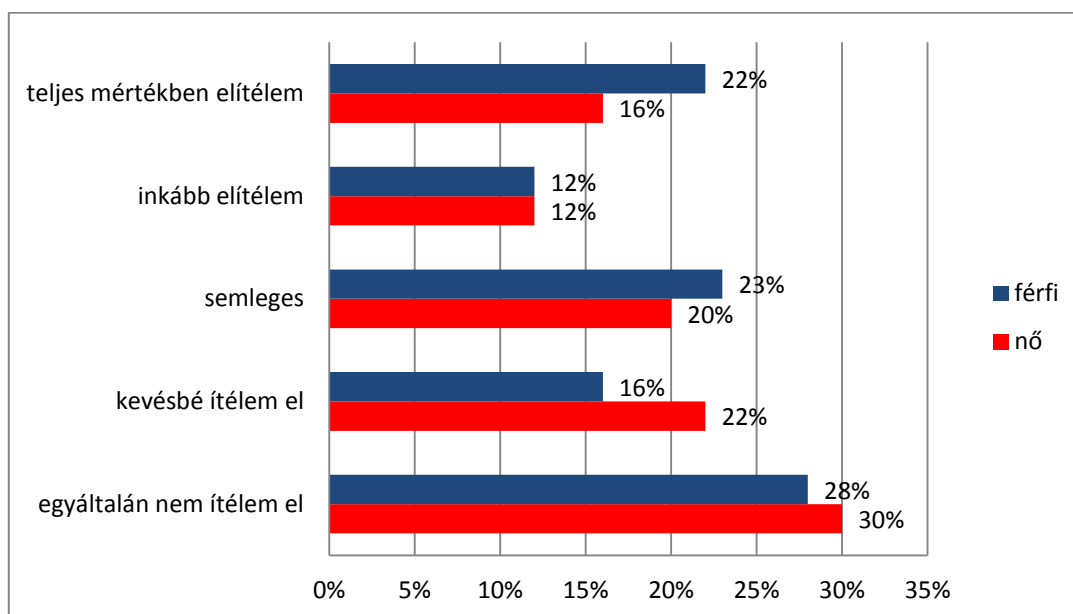
erkölcs kialakulásához azonban az elfogadott szabályok folyamatos, több generáción keresztül stabil működése szükséges. Állandóan változó, érdekcsoportoknak alávetett szabályrendszerben az erkölcs nem jelenik meg.” (Csányi, 1996)

A rejtett és a nyílt prostitúció kérdéskörének megítélésén nem lepődtem meg. A magyar társadalom eltűri azon dolgokat, amik nincsenek szem előtt, sőt véleményem szerint törekszik arra is, hogy a nem megoldott és nem megfelelően szabályozott dolgok a négy fal között történjenek, és akkor már úgy is tekinthetünk rájuk, hogy nincsenek. Az utcai prostitúciót, mint nyílt téren zajló szexuális tevékenységet a kitöltők 37%-a teljes mértékben

elutasítja, de alig akadt csupán 9%, aki nem ítélte el, és nagyon magas a semlegesen és inkább elítélők köre. A rejtett prostitúció alatt a masszázs salonokban, és magánházakban lakásokban végzett prostitúciót értem. Ezen formát a kitöltők 24%-a egyáltalán nem ítéli el, de nagyon kiegyenlített a diagram megoszlása, csupán 17% ítéli el teljesen. Összességében nézve és összehasonlítva, kevésbé ítéli el a rejtett prostitúciót, mint az utcait.

A női és férfi prostituáltak nemi alapon történő elítélésének kérdését, pontosan nemi alapon választottam szét, mivel nagyon érdekelt, hogy a női és férfi kitöltők hogyan ítéli meg saját nemük prostitúciós tevékenységét. Világosan látszik 11. ábra, hogy sem a női, sem a férfi kitöltők nem fogadják el teljes mértékben a saját nemük prostitúciós tevékenységét: a férfiak 22%-a teljesen elítéli a férfi prostitúciót, a nők 16%-a pedig teljes mértékben elítéli a női prostitúciót. Azonban az is jól látszik, hogy az egyáltalán nem ítélők el száma magasabb a teljesen elítélőknél, tehát összességében nézve a nemi alapon a prostitúciós tevékenységet nem ítéli el a kitöltők, de ez nem jelenti azt hogy magát a prostitúció jelenségét is elfogadnák.

11. ábra: A női és férfi prostituáltak elítélésének megoszlása (N:148)

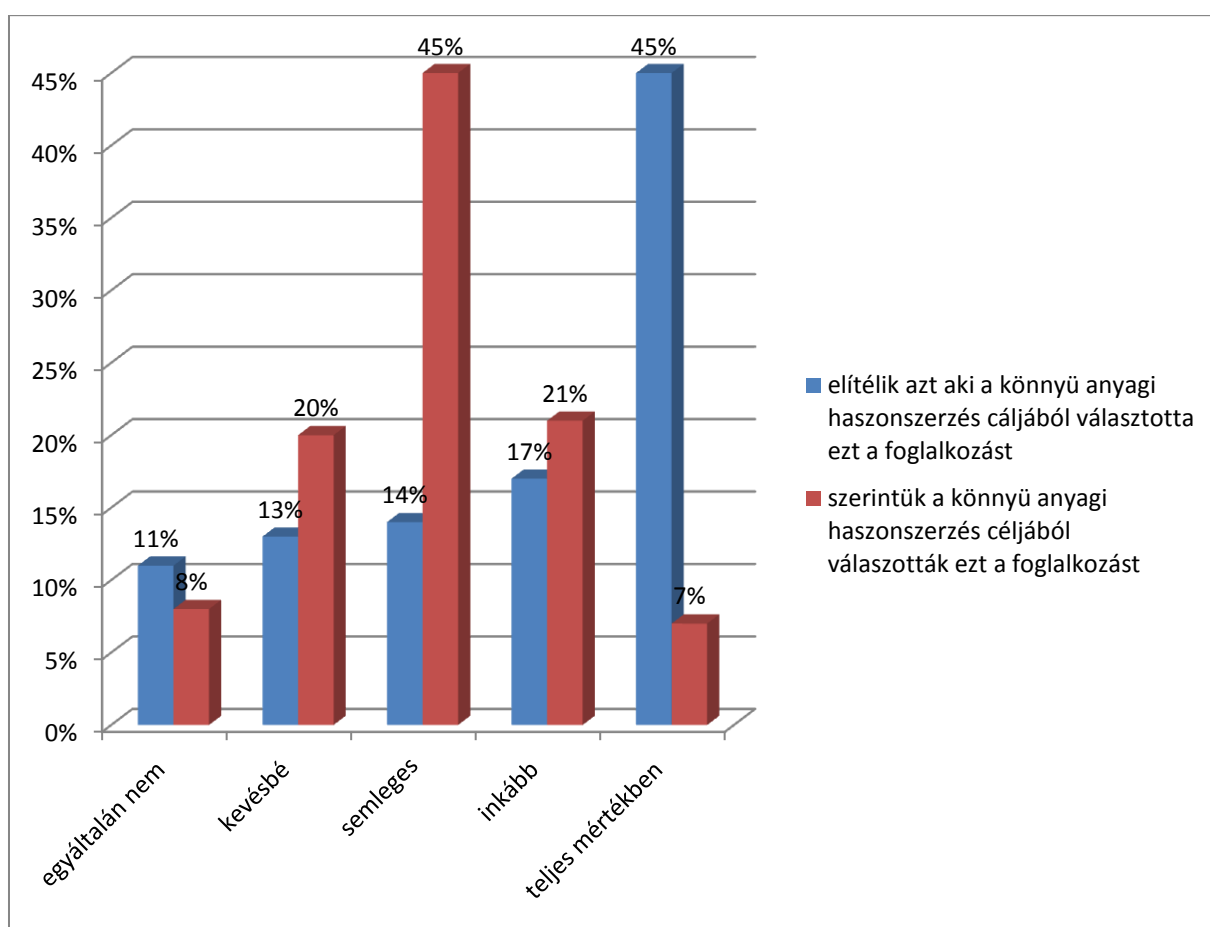

Forrás: a szerző

A következőben a prostitúció könnyű anyagi haszonszerzés céljából való megítélését és választási indokát hasonlítottam össze. A kitöltőkön világosan látszik, hogy nagyon nagy számban, 45%-ban elítélik azt a személyt, aki a könnyű anyagi haszonszerzés céljából

választotta a prostitúciós tevékenység folytatását. Azonban ennek reciprokaként vajon a prostituáltak a könnyű anyagi haszonszerzés miatt választják ezt a foglalkozást? A válaszadók 45%-a szerint semleges annak megítélése, hogy ez miatt választanák, és mindössze 7% ért vele teljesen egyet. Ennél nagyobb számban, 8% mondja azt, hogy egyáltalán nem ezen indok miatt választják e tevékenységet. Azt a következtetést vonhatom le, hogy a kitöltők teljesen elítélik azt, aki könnyű anyagi haszonszerzés céljából választja, viszont szerintük nem ez a fő indoka annak hogy valaki ezt a hivatást választja magának.

12. ábra: A prostitúció, mint könnyű anyagi haszonszerzés céljából választott munka és ezen indok elítélésének megoszlása(N:148)

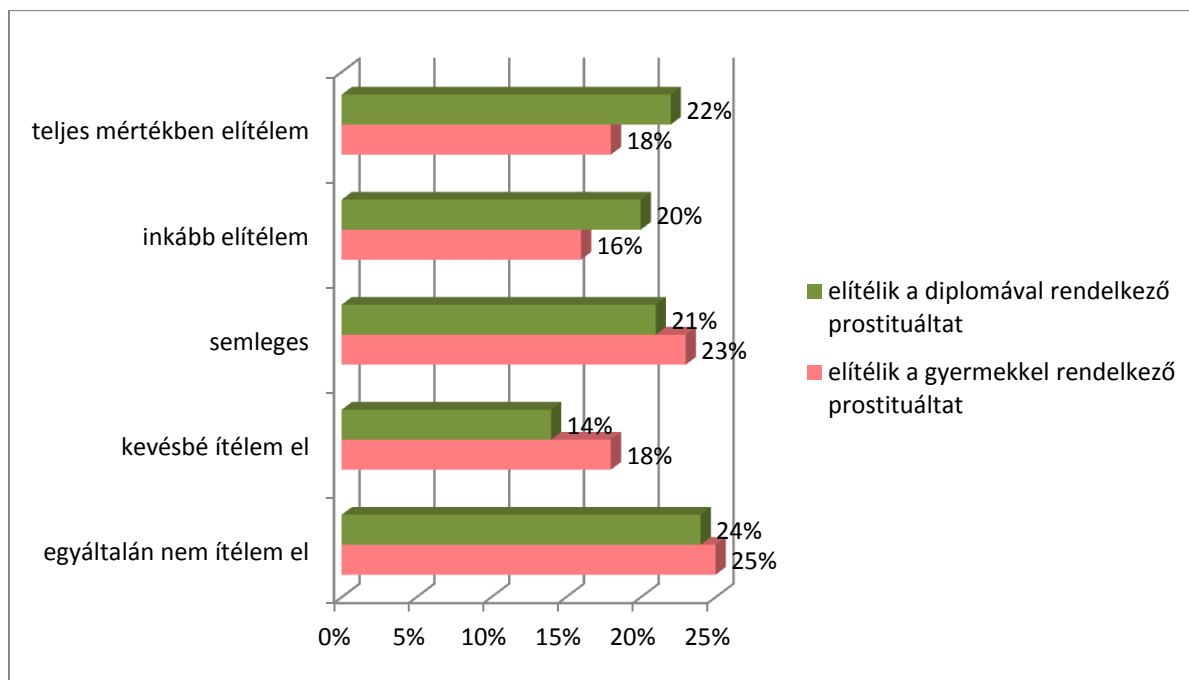

Forrás: a szerző

Az elemzéseimet párokban összehasonlítani. Mind a gyermek, mind a diploma egy nagy jelentőségű „státusszimbólum” véleményem szerint a magyar társadalomban. Azonban a vélemények erről nagyon megoszlának: a diagram szerint egyértelműen sem a diplomás (24%), sem a gyermekkel rendelkező (25%) prostituáltak nem ítélik el, azonban a teljes

mértékben elítélők és semlegesen állók aránya is igen magas, és a diagramon világosan látszik hogy pár százaléknyi különbségek révén nagyon éles határokon mozog a kérdéskör.

13. ábra: A diplomával vagy gyermekkel rendelkező prostituáltak elítélésének megoszlása(N:148)

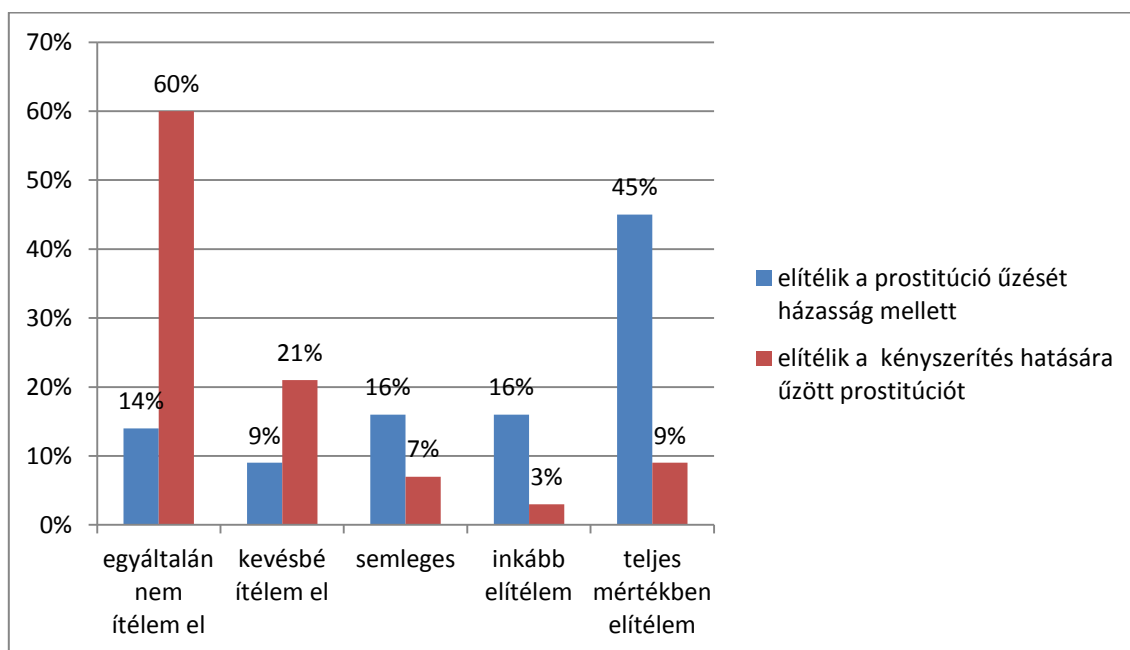
Forrás: a szerző

A kitöltők 60%-a egyáltalán nem ítéli el azt a személyt, aki kényszerítés hatására űzi a prostitúciót, úgy gondolom ez teljesen helyénvaló, hiszen azon emberek, akik normális toleranciával és szociális érzékenységgel rendelkeznek, meg tudják érteni, hogy a prostitúciós tevékenység folytatása nem mindig saját akartból történik. Ennek ellenére a válaszadók csupán 9%-a mondja azt, hogy még ilyen körülmények között is elítéli.

Érdekes kérdés hogy a házasságban élő prostituáltat a választ adók 45%-a teljes mértékben elítéli. Ez felvet erkölcsi és vallási kérdéseket is, ha már a házasság intézményéről beszélünk. A prostitúció szabályozásának története részben megtalálható volt a vallási prostitúcióba való betekintés, illetve az hogy a vallás ezt egy tűrhető jóként elfogadta, azonban a házasság melletti bujaságot a nők részéről nem szorgalmazták. A törvény előtt kötött házasság egy együttélési jogi forma, amely két embert köt össze. Azonban nem tudom a kitöltők belegendoltak-e abba, hogy lehet, hogy a házasság melletti prostitúció üzésére pont a család fenntartása miatt van szükség. Vajon el kell-e ítélni az olyan házassági kapcsolatot, ahol az egyik fél a szexmunkából való megélhetést választja, és esetlegesen ez a házastársat nem

zavarja. Ennyire elítélendő lenne ez a foglalkozás a házasság tükrében? A kitöltők szerint igen, bár a kérdésemben a család létfenntartására nézve utalások nem voltak. Ennek tükrében kíváncsi volnék, hogy szociális rászorultság miatti kiegészítő indokkal milyen válaszok születnének.

14. ábra: A kényszerítés hatására, vagy házasság mellett folytatott prostitúció elítélésének megoszlása (N:148)

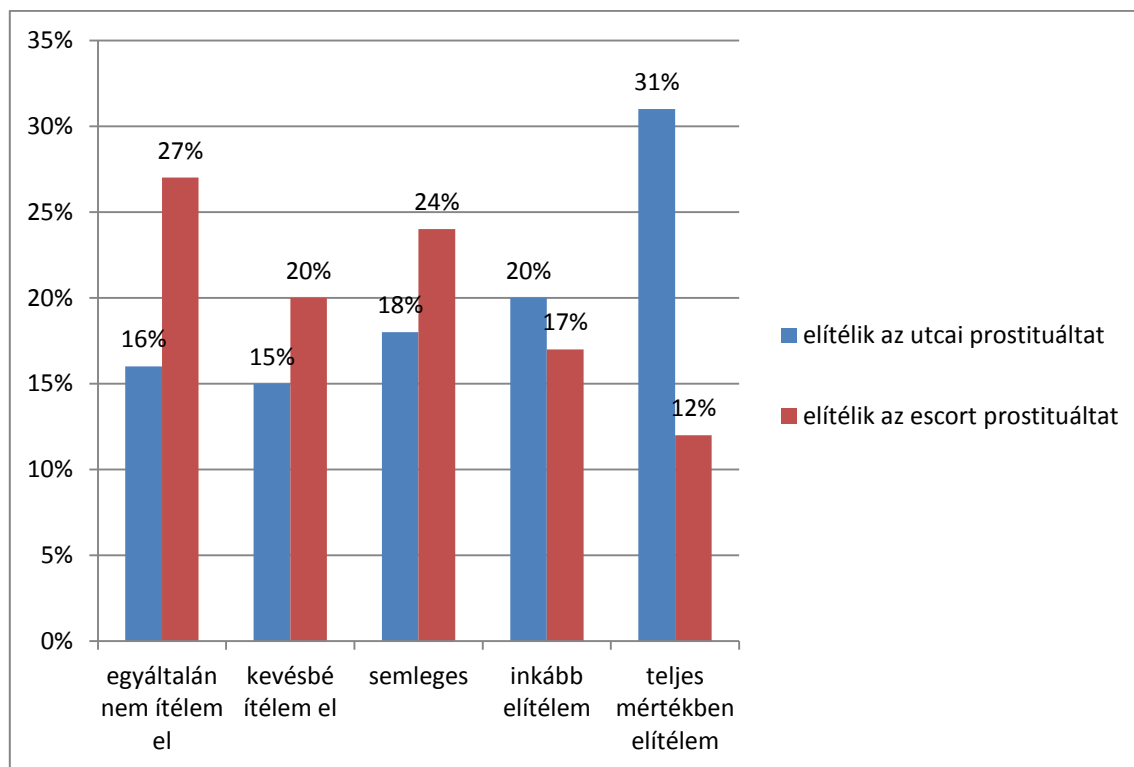
Forrás: a szerző

A 10. ábrámon már az utcai és rejtett prostitúció elítélésének kérdéskörét kielemeztem, azonban most magát a prostituált személy elítélését boncolgatom. Az előző kérdéshez hasonlóan a kitöltők 31%-a teljesen elítéli az utcai prostituáltként¹ dolgozó személyt és a válaszok összességében arra következtethetők, hogy ez a kérdéskör a teljes elítélés fele hajlik, hiszen a kitöltők csupán 16%-a nem ítéli el. A válaszadók 27%-a egyáltalán nem ítéli el a rejtett prostitúciót, 24% semlegesen áll a kérdéskörhöz, és csupán 12% ítéli el teljes mértékben. Arra következtetek, hogy az escort prostituáltat nem ítélik el. Mint a 10. ábra elemzésekor, itt is megállapíthatom, hogy a prostitúció rejtett és nyilvános formája miatt lehet

² *prostituált*: az a személy, aki anyagi ellenszolgáltatásért szexuális szolgáltatást nyújt, függetlenül az ellenszolgáltatás nyújtásának időpontjától, illetve attól, hogy az ellenszolgáltatás a szexuális szolgáltatás igénybevevőjétől vagy – a szolgáltatásra tekintettel – más személytől származik;

az eredmények egybeesése, hiszen a kitöltők gondolhatják, hogy az elit prostituáltak nem a nyilvánosság előtt dolgoznak, de az utcai prostituáltak állandó nyilvános helyeken.

15. ábra: Az utcai és az escort prostituált elítélésének megoszlása (N:148)

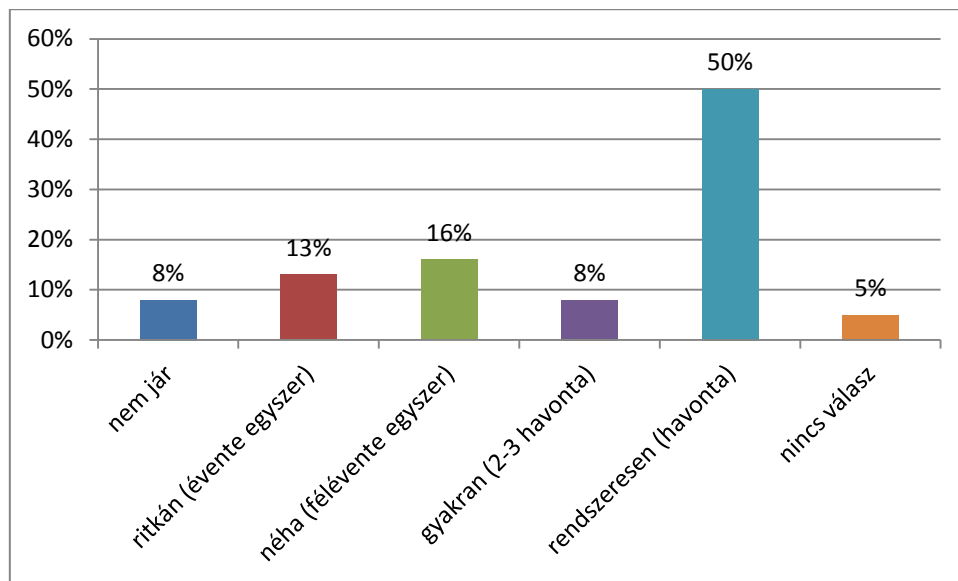
Forrás: a szerző

A válaszadók 69%-a a nemi beteg 64%-a a szolgáltatásait védekezés nélkül nyújtó prostituáltat teljes mértékben elítéli. Erre az eredményre számítottam, mikor a kérdésemet megfogalmaztam a kutatásomhoz. Nagy ellenszenvet vált ki mindenféle tolerancia nélkül a társadalmunkban, ha valaki nemi betegségben szenved, de ezt az ábra is jól képezi le. Ezt a kérdéskört tehát teljesen elítélik a kitöltők, hiszen ez fokozott erkölcsi és közegészségügyi problémákat jelent napjainkban is.

„Hírét se hallottuk akkor még az AIDS-nek. Semmivel sem védekeztem se betegség, se a fogamzás ellen. Az AIDS-ről ugyan nem tudtunk, viszont volt tripper, elég gyakori betegségnek számított, s mivel a lányok illegálisan hajtottak, ne lehetett kötelező orvosi felügyeletről szó.” (Csaplár, 1989)

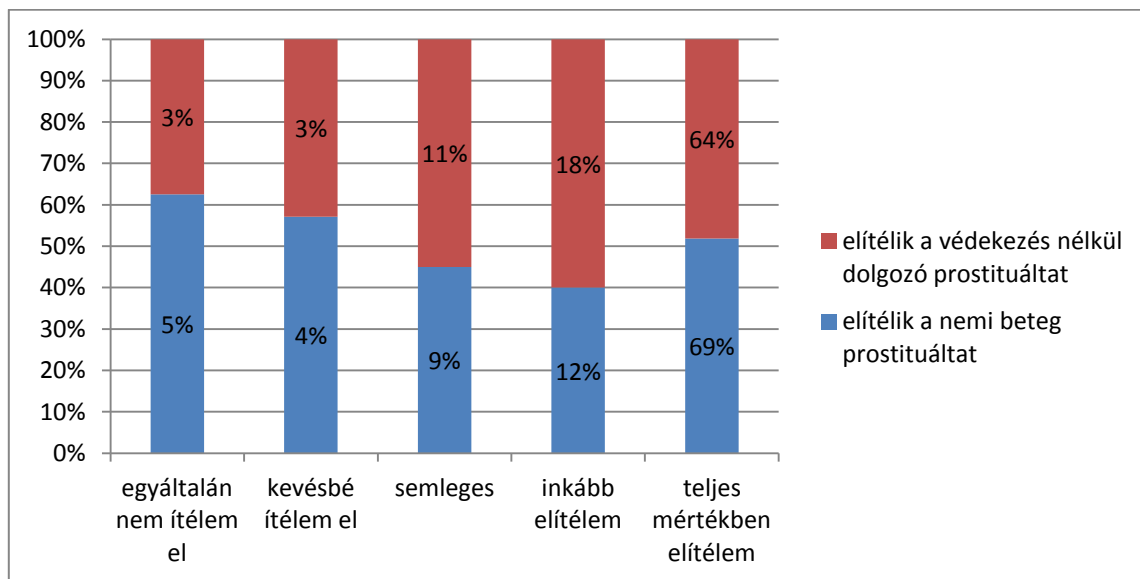
Ahogy Forrai Judit kutatásában is világosan látszik a prostituáltak többsége, 50%-a rendszeresen jár nőgyógyászati szűrővizsgálatra.

16. ábra: Nőgyógyászhoz járás gyakorisága

Forrás: Forrai (1999)

17. ábra: A védekezés nélkül szolgáltató és a nemi beteg prostituált elítélésének megoszlása (N:148)

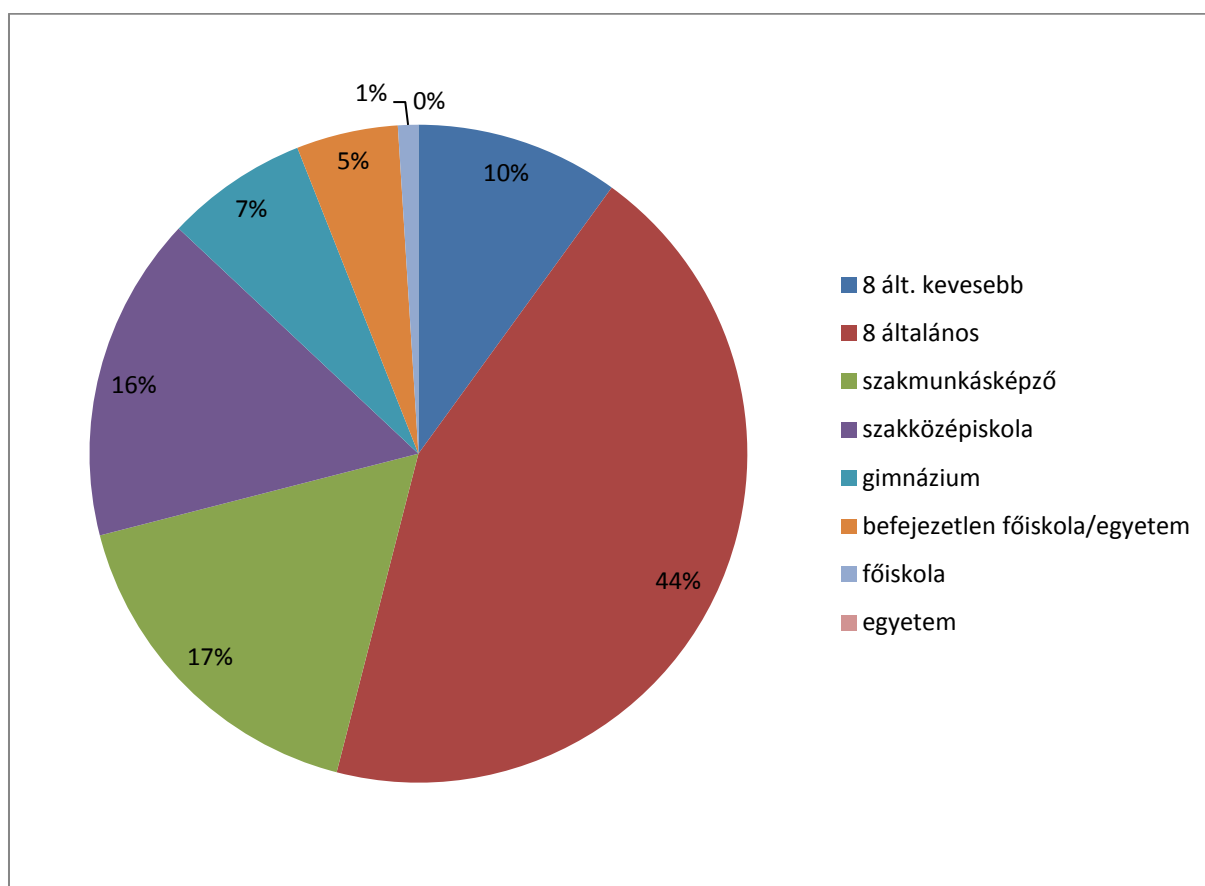
Forrás: a szerző

A kitöltők szerint a prostituáltak 44%-a csupán 8 általános végzettséggel rendelkezik, 10% szerint még ennnyivel sem rendelkeznek. 17% szerint szakmunkásképző-, 16% szerint szakközépiskolai-, és 7% gimnáziumi tanulmányokat gondol végzettségüknek. 5% szerint befejezetlen főiskolával vagy egyetemi tanulmányokkal rendelkeznek, és csupán 1% szerint főiskola végzettséggel. Olyan válaszadó nem volt, aki szerint egyetemi végzettséggel

rendelkeznének. A kitöltők szerint a prostituáltak alacsony iskolai végzettséggel rendelkeznek.

Forrai Judit könyve szerint a lányok 9%-a 8 általánost nem fejezte be, 86% a 8 általános végzettségű, 5% a szakképesített. Ezen eredmény a Kiút veled Egyesület által készített 1996-os kutatásból ered.

18. ábra: A prostituáltak iskolai végzettségének megoszlása a kitöltők véleménye szerint (N:148)

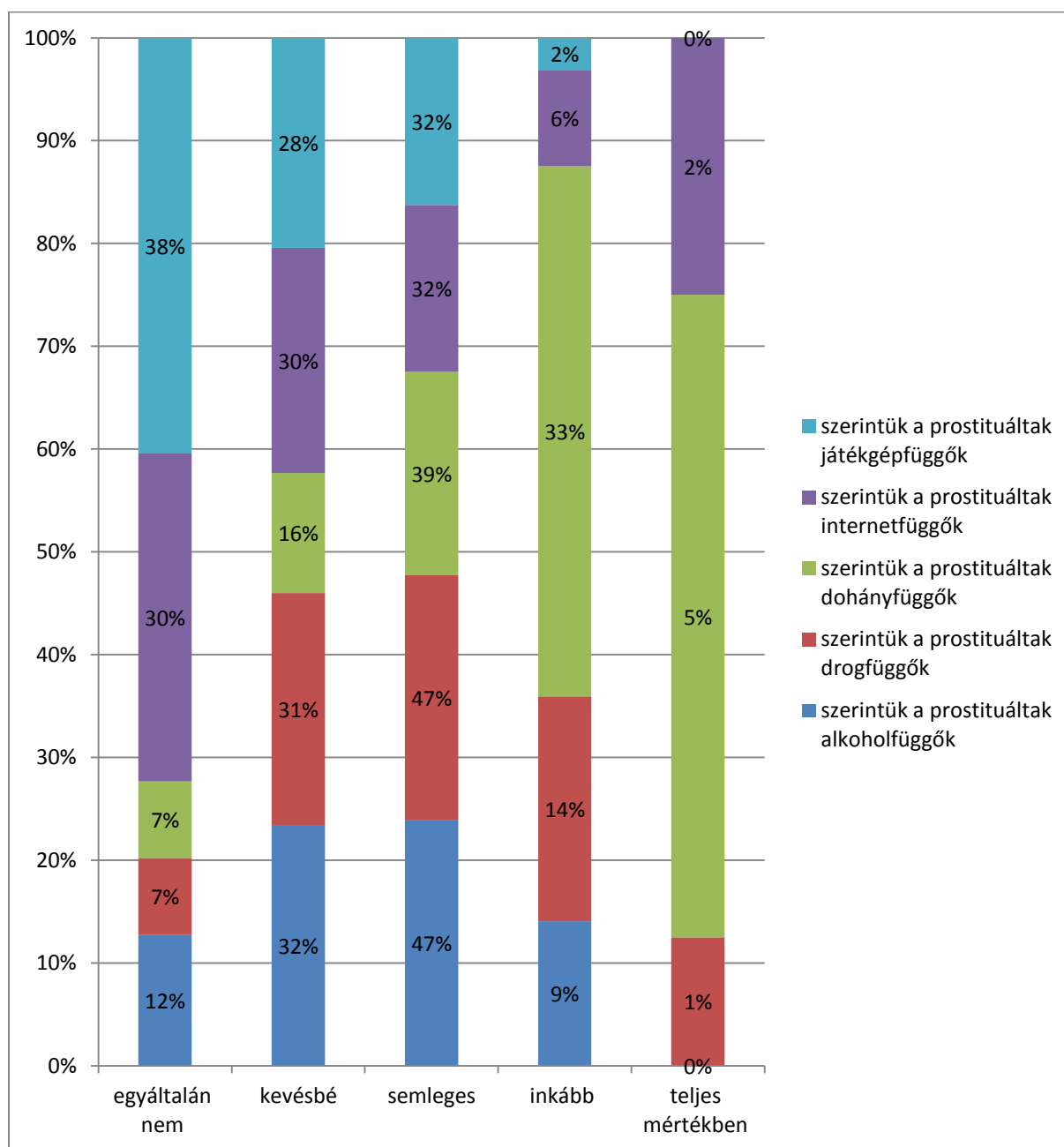

Forrás: a szerző

A függőségi kérdésnél a grafikon adatait megnézve úgy gondolom, hogy egyedül az alkohorról, a drogról és a dohányfüggőségről gondolják úgy, hogy a prostituáltak élnek vele, de alapvetően semlegesnek és kevésbé függő személyiségnek gondolják őket a válaszadók.

„A fiúk egészségi állapota nagyjából kielégítő. ellentétben a lányokkal, 85%-uk drogfogyasztó, gyakoribb a HIV/ AIDS –előfordulás, játékautomata-mániában szenvednek.” (Forrai, 1998)

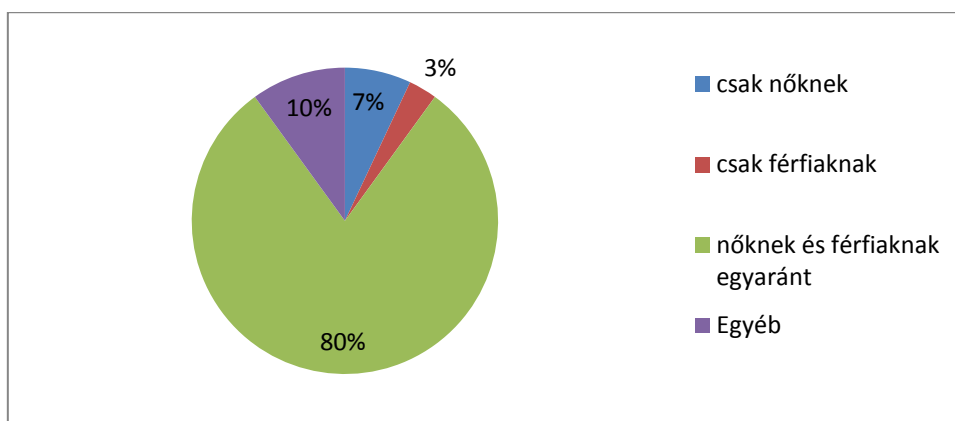
21. ábra: A prostituáltak alkohol; drog; dohány; internet; játékgép függőségi viszonyaik szerinti megoszlása a kitöltők véleménye alapján (N:148)

Forrás: a szerző

A férfi prostituáltak társadalmi megítélése, a homoszexualitás kérdése és az ezekhez kapcsolódó sztereotípiák miatt tettem fel kérdőívemben olyan kérdést, hogy a kitöltők szerint kinek ajánlják fel szolgáltatásaikat. 80% szerint nőknek és férfiaknak egyaránt, 7% szerint csak nőknek, 3% szerint csak férfiaknak és 10% egyéb válasz érkezett, amelyek legtöbbször azt taglalta, hogy ez az egyén beállítottságától, korától, és felkínált keresetétől függ.

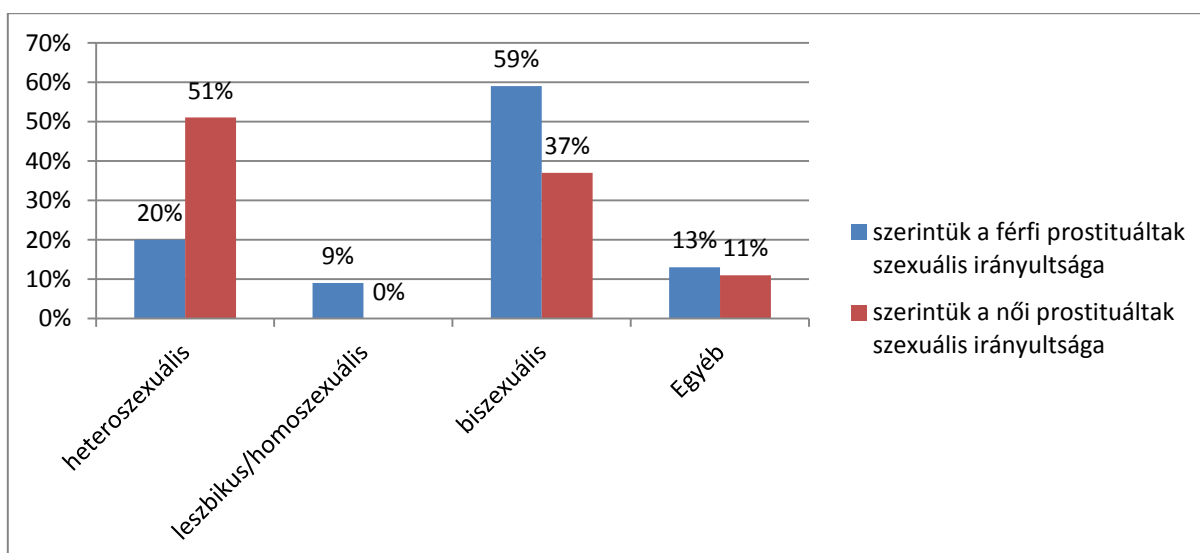
22. ábra: A férfi prostituáltak felajánlásuk szerinti megoszlása nemek szerint (N:148)

Forrás: a szerző

Kíváncsi voltam, hogy a válaszadók miként vélekednek a prostituáltak másságának, szexuális irányultságának kérdése terén. A kitöltők szerint a női prostituáltak 51%-a, míg a férfiaknak csak 20%-a heteroszexuális beállítottságú. 9% szerint a férfiak homoszexuálisak, míg 0% mondja azt, hogy a nők lesbikusak. A férfiak 59%-át, a nők 37%-át ítélik meg biszexuális beállítottságúnak. Az egyebet válaszolókat összegzéséből az szűrhető le, hogy szerintük egyén és helyzetfüggő a beállítottságuk a prostituáltaknak. Azt szűrhetem le, hogy a válaszadók szerint a női prostituáltak inkább heteroszexuális beállítottságúak, míg a férfi prostituáltak biszexuális beállítottságúak.

23. ábra: A férfi és női prostituáltak szexuális irányultságának megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

A kitöltőknek csupán az 5%-a volt együtt (női) prostituálttal, 2% egyéb válasz érkezett „Nem tudok róla, hogy prostituált lett volna, nem kért pénzt...” volt a válasza, ebből egyéb

következtetést levonni nem szeretnék. Ezen igénybevételek típus szerinti megoszlását a 26. ábra részletezi: az igénybevevők 1%-a utcai, 3%-a magánlakáson vette igénybe a szolgáltatást, 3% egyéb pedig minden típussal, és hivatalos bordélyházban is volt. A prostitúciót már igénybe vevőket részletesen megnézvén derült ki számomra, hogy az 5% közül egy nő, a többi férfi volt és 28-52 éves korosztály közöttiek. Legtöbbjük egyedülálló vagy párkapcsolatban élő, és szakközépiskolai, illetve főiskolai végzettséggel rendelkeznek. Meglepő volt számomra hogy nő is igénybe vett nő által nyújtott szexuális szolgáltatást² a kitöltőim között, de hiszen pontosan a 23. ábra által elemeztem a női prostitúciós biszexualitást.

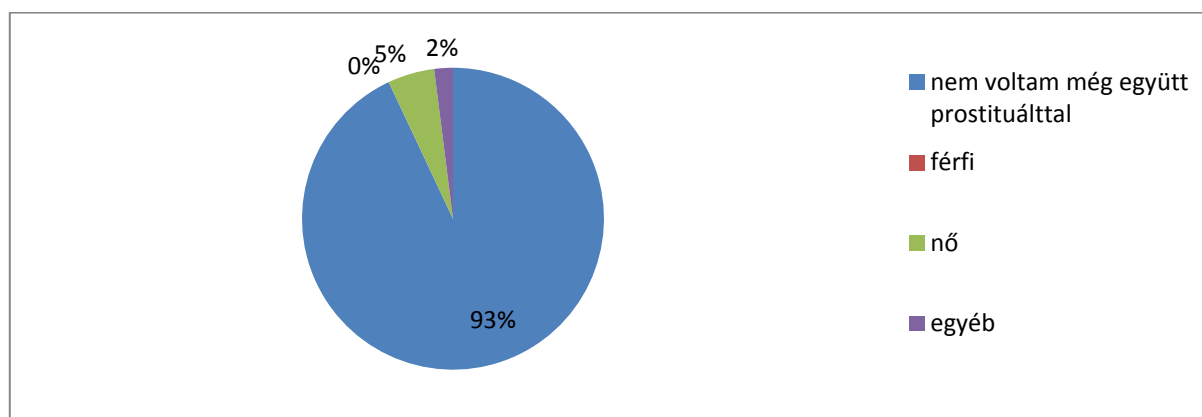
A szexuális szolgáltatás igénybevételénél szeretném érdekességként bemutatni Forrai táblázatát a prostituáltak körében végzett felmérések alapján készült, prostituáltak nem szerinti klienskör összetételét.

24. ábra: A kliensek kora

Lányok kliensei	Fiúk kliensei
változó korúak	idősebbek
többnyire családapák	magyarok 50 év felett
egyszeri külföldiek	35 év felett
visszatérő 9-8 fő	visszatérő

Forrás: (Forrai, 2003)

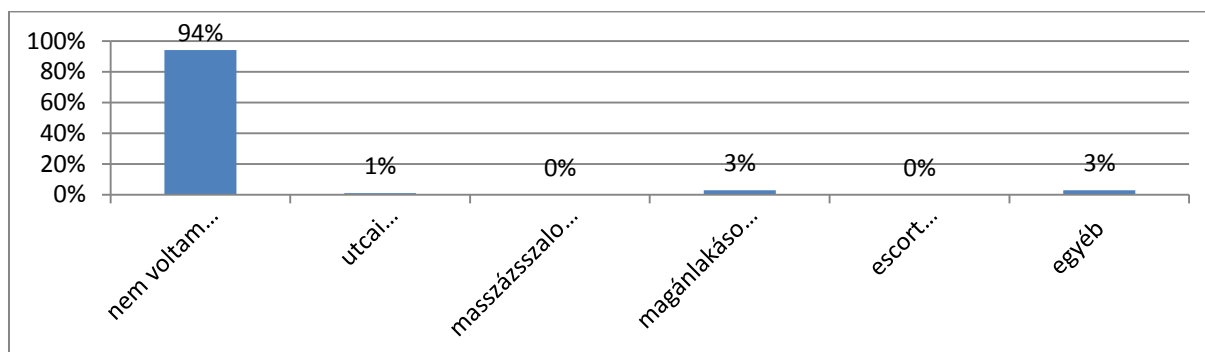
25. ábra: A kitöltők általi prostitúciós igénybevétel nemek szerinti megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

² *szexuális szolgáltatás*: a prostituált olyan, a szolgáltatást igénybevevővel való testi érintkezést is igénylő tevékenysége, amely a szolgáltatást igénybevevő szexuális vágyának felkeltésére, illetve annak kielégítésére irányul;

26. ábra: A kitöltők általi prostitúció igénybevétel szolgáltatási típus szerinti megoszlása
(N:148)

Forrás: a szerző

A prostitúció gazdasági helyzete

A prostitúció kereset alapú becslésének módszertana hasonló a kábítószer becsléséhez. A fogyasztás mérésének első számításait a fogyasztók száma, az igénybevétel gyakorisága illetve az átlagos fogyasztói ár becslése adja.

A becslés eredményei 2006-ban kerültek bele a számításokba, és a 2000-es évekig visszamenőleg elkészültek a visszavezetett számítások. A számítások hatással vannak a kibocsátásra, a termelő felhasználásra, és a végfogyasztásra illetve az export és import adatokra. (Pozsonyi, 2009)

A kábítószerrel való külkereskedelem a külkereskedelmi termékforgalomban került elszámolásra, míg a prostitúció a szolgáltatások között kerül elszámolásra.

A magyarországi törvények szerint a prostitúció nem bűncselekmény (az illetékes szabályok betartása esetén) viszont a hozzá szorosan kapcsolódó egyéb tevékenységek (kerítés, szobák kiadása, védelmi pénzek szedése) illegálisnak minősülnek.

A prostitúciós tevékenységből származó jövedelem -- még akkor, sem ha legális -- után, ha nem készítenek bevallást, valamint ha nem fizetnek utána adót, akkor a rejtett gazdaság köré soroljuk.

A prostitúcióból eredő termelést, a jövedelem és fogyasztás mértékének kiszámítása érdekében évente megbecsüljük, és a következő adatokat tartalmazza:

- a szexuális szolgáltatásokat vásárlók létszámát és összetételét az igénybevétel formái szerint,
- megvásárolt alkalmak mennyiségét,
- a fogyasztói alkalmak átlagos árát,

- a hazai termelés értékét,
- a jövedelemtulajdonosok összetételét.

A szexuális szolgáltatást vásárlók köréről a prostituáltak érdekvédelmi szervezetei valamint szociológiai jelentések nyújtanak információt. Ebből derült ki az, hogy hazánkban a szexuális szolgáltatást vásárlók kétharmada külföldi. Hiszen Magyarországon jelentős az átmenő kamion forgalom, és a szállodák nagy része külföldieket szállásol el – a külföldi vásárlók jelenléte a prostitúció valamennyi ágazatában meghatározó. Többségben van hazánkban az országút menti igénybe vétel, a vendéglátó ipari egységben valamint a szállodákban felkínált szolgáltatások.

A hazai fogyasztók a peep-show, szextelefon valamint az interneten elérhető pornográf filmek fogyasztásában vannak többségben. (GNI Inventory of Hungary, 2009)

A kereseti viszonyok tekintetében a kitöltők véleménye : 26% szerint egy utcai prostituált 6-15 ezer Ft között, 34% szerint 16-30 ezer Ft között, 20% szerint 31-50 ezer Ft között és 14% szerint 51-100 ezer Ft között keres napi szinten. Az elit prostituáltak tekintetében a kitöltők 28%-a szerint 51-100 ezer Ft között, 29%-a szerint 101-200 ezer Ft között, 22%-a szerint 200 ezer Ft felett keresnek napi szinten.

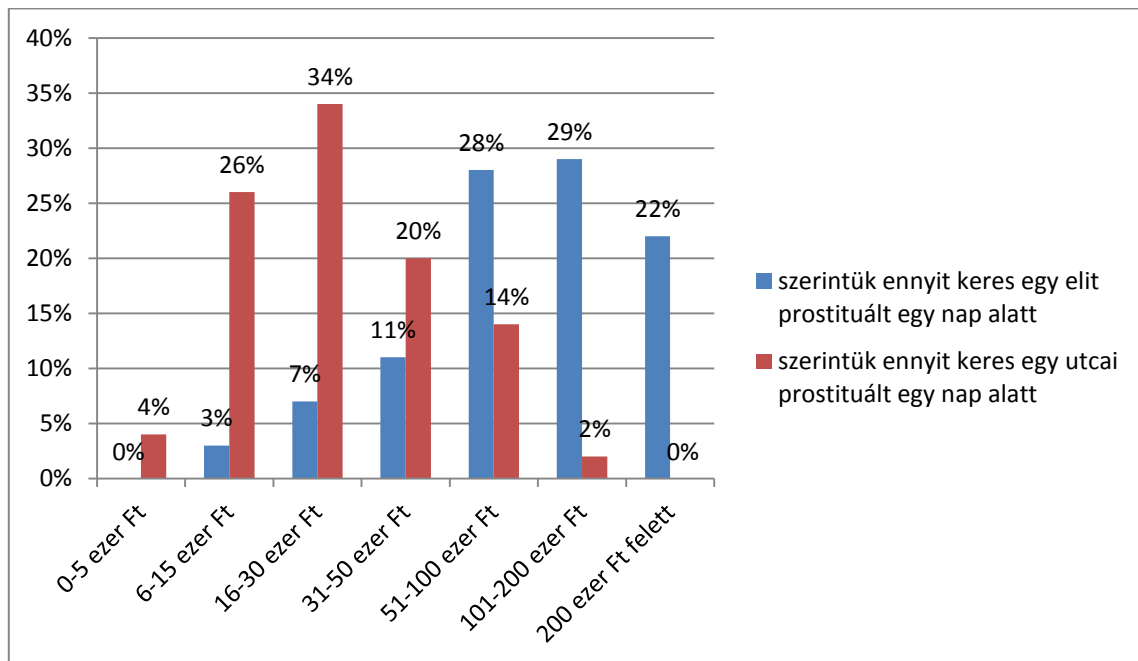
Forrai Judit könyvében kutatásokat végzett a prostituáltak körében keresetük megoszlásának kérdéskörében, lásd 19. ábra. A kutatás 2003-ban készült, és ha a pénzérték emelkedését, az inflációt figyelembe vesszük, valamint a mélyinterjúkat tartalmazó frissebb szakirodalmakat, megállapíthatom hogy a kitöltők jól tippelték meg a prostituáltak kereseti viszonyait.

19: ábra Táblázat a szolgáltatások árairól

Szolgáltatások	Lányok	Fiúk
escort szolgáltatás bárokban	15000-70000Ft	24000-80000Ft
kisebb bárokban	2000-15000Ft	3000-15000Ft
utcai szolgáltatás	1000-3000Ft	1000-5000Ft

Forrás: (Forrai, 1999)

20. ábra: Az elit és utcai prostituáltak kereseti viszonyainak megoszlása a kitöltők véleménye szerint (N:148)

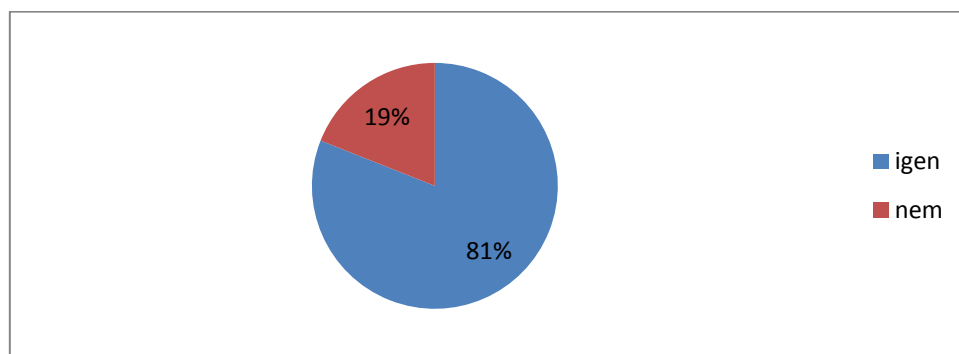

Forrás: a szerző

5.7. A prostitúcióval kapcsolatos szabályozási ismeretek felmérése valamint a büntethetőség lehetőségeinek kérdéskörei

Arra a kérdésemre hogy a prostituáltaknak kell-e rendelkezniük jogszabályban előírt orvosi igazolással, a válaszadók 19%-a igennel, 81%-a nemmel válaszolt.

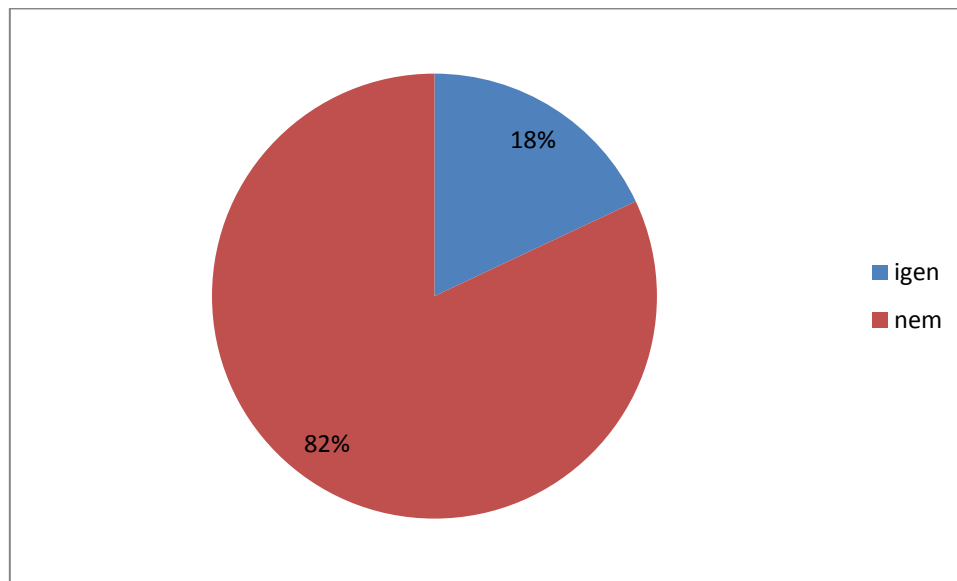
27. ábra: A jogszabályban előírt orvosi vizsgálat szükségességének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

Arra kérdésemre, hogy 18 éven aluli személyek igénybe vehetik-e prostituáltak szolgáltatásait 18% igen, 82% nem válasz érkezett.

28. ábra: 18 éven aluli személyek prostitúciós szolgáltatások igénybevételi lehetőségének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

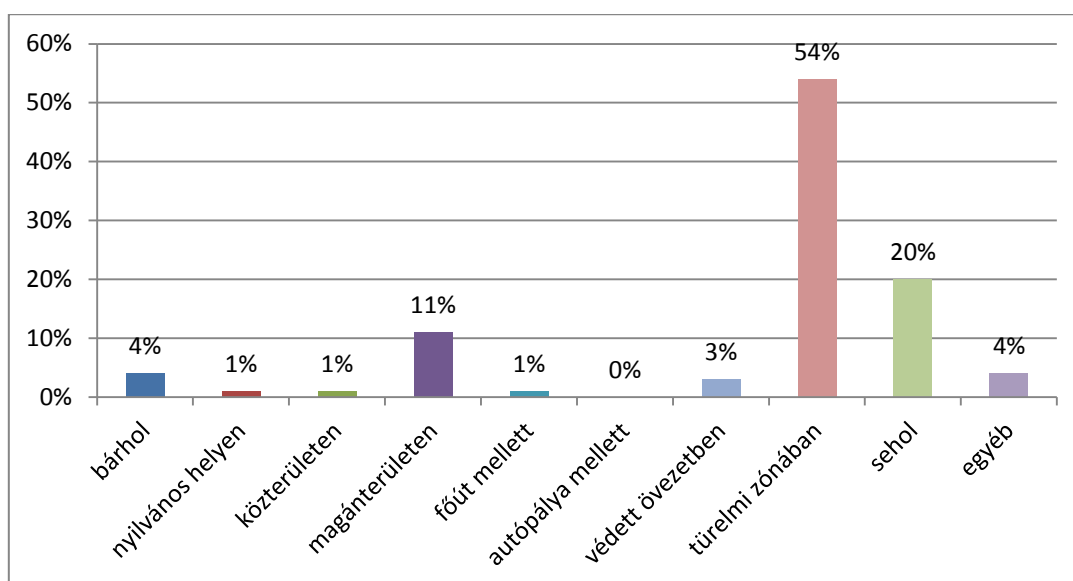
A területi legális prostitúció végzésére a válaszadók 54%-a szerint türelmi zónában³ van lehetőség, 20% szerint sehol, 11% szerint magánterületen, 4% szerint bárhol és 3% szerint védett övezetben⁴. Ezen kívül egy-egy százaléknyi válasz érkezett a nyilvános helyen, valamint a közterületen⁵, főút melletti lehetőségre. Senki sem gondolta úgy, hogy autópálya mellett lehetne ezt a tevékenységet folytatni. 4% egyéb válasz érkezett, melyek szerint nem nyilvános helyen, és futtatók területein folytathatják tevékenységüket.

³ *türelmi zóna*: közterületnek az önkormányzat rendeletében a prostitúció tömeges megjelenése esetén kijelölt azon körzete, ahol a prostituált szexuális szolgáltatásra felajánlkozhat vagy a szexuális szolgáltatására irányuló kezdeményezést elfogadhatja;

⁴ *védett övezet*: a közterületnek az e törvény, illetve a települési (Budapesten a fővárosi) önkormányzat (a továbbiakban: önkormányzat) képviselő-testülete rendeletében meghatározott azon része, ahol a prostituált a szexuális szolgáltatásra nem ajánlkozhat fel, szexuális szolgáltatást nem nyújthat, a védett övezetre vonatkozó tilalmakat a közterület e részén fekvő nyilvános helyre is alkalmazni kell;

⁵ *közterület*: a közhasználatra szolgáló minden olyan magán-, állami vagy önkormányzati tulajdonban álló terület, amely mindenki számára korlátozás nélkül igénybe vehető, ideértve a közterületnek közútként szolgáló és a magánterületnek a közforgalom elől el nem zárt részét;

29. ábra: A prostitúciós tevékenység legális végzésének színhelyeinek megoszlása (N:148)

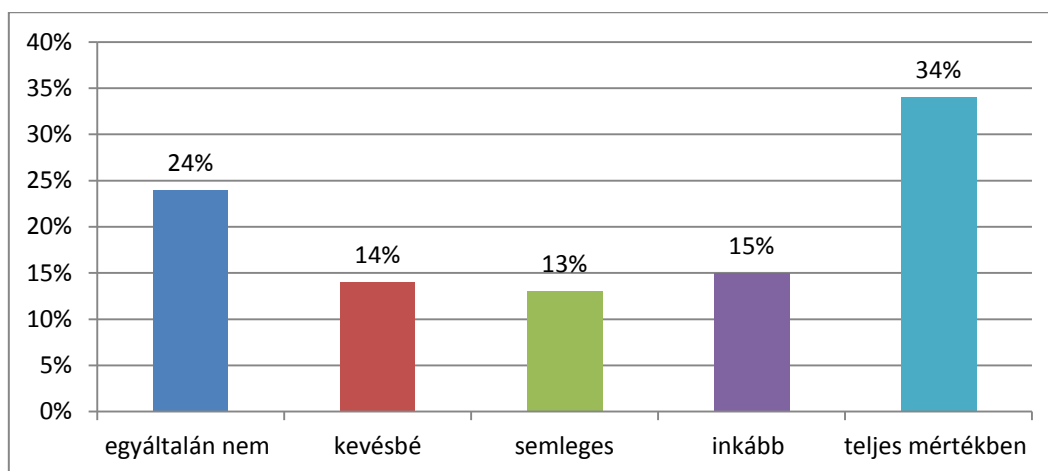

Forrás: a szerző

A kitöltők 34%-a teljesen egyetért, 24%-a egyáltalán nem ért egyet azzal, hogy Magyarországon törvényileg szabályozott bordélyházak jöjjenek létre. A többi lehetőség szerinti korreláció miatt azt a következtetést vonnám le, hogy a kitöltők többsége szerint szükség lenne ma Magyarországon szabályozott bordélyházak létrehozására.

„A legális, vagy szabályozott prostitúciót államilag támogatott prostitúciónak nevezzük, hiszen ha a törvényesített vagy szabályozott rendszerek különböznek is egymástól, abban mind megegyeznek, hogy magát a prostitúciós szisztémát az állam elfogadja és legitimálja.” (Janice, 2002)

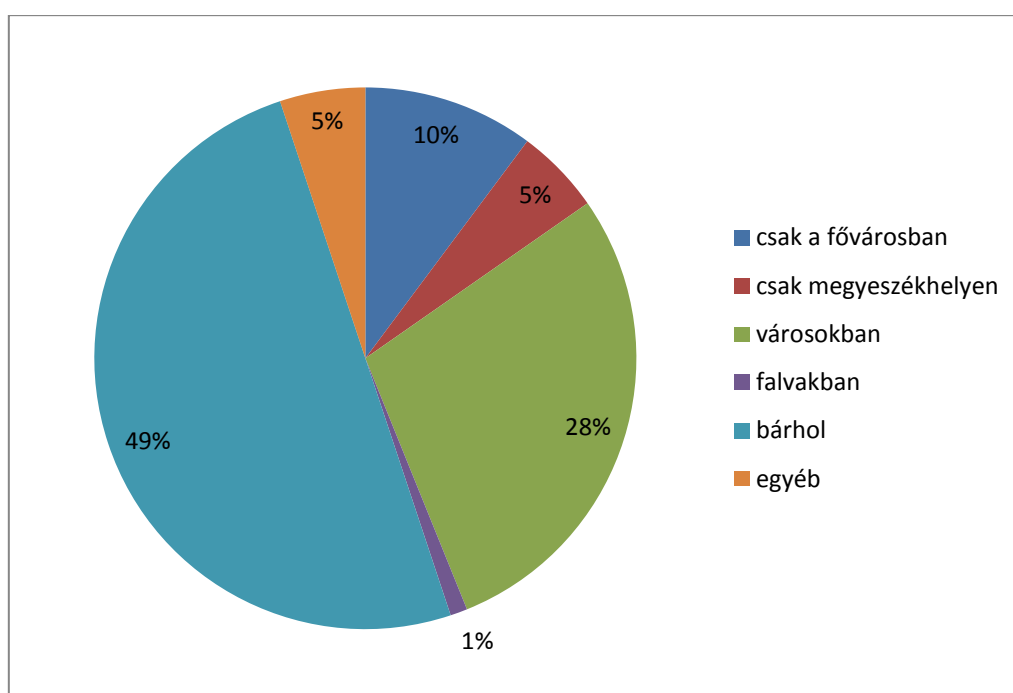
30. ábra: A törvényileg szabályozott bordélyházak létrehozásának megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

Ha egyetértene a kitöltők azzal, hogy létre kell hozni bordélyházakat, megkérdeztem, ezt hol tudják elképzelni. 49% bárhol, 28% városokban, 10% fővárosban, 5% csak megyeszékhelyen, 1% falvakban, 5% egyéb helyet jelölt meg elképzelése szerint. Az egyéb válaszok között volt az, hogy ahol igény van rá, ott hozzák létre. Többen is megemlítették, hogy óvodáktól, iskoláktól tisztes távolságban képzelik el. A válaszadók többsége szerint természetesen szabályozás függvényében bárhol létrejöhetnének a bordélyházak területi behatároltságtól mentesen.

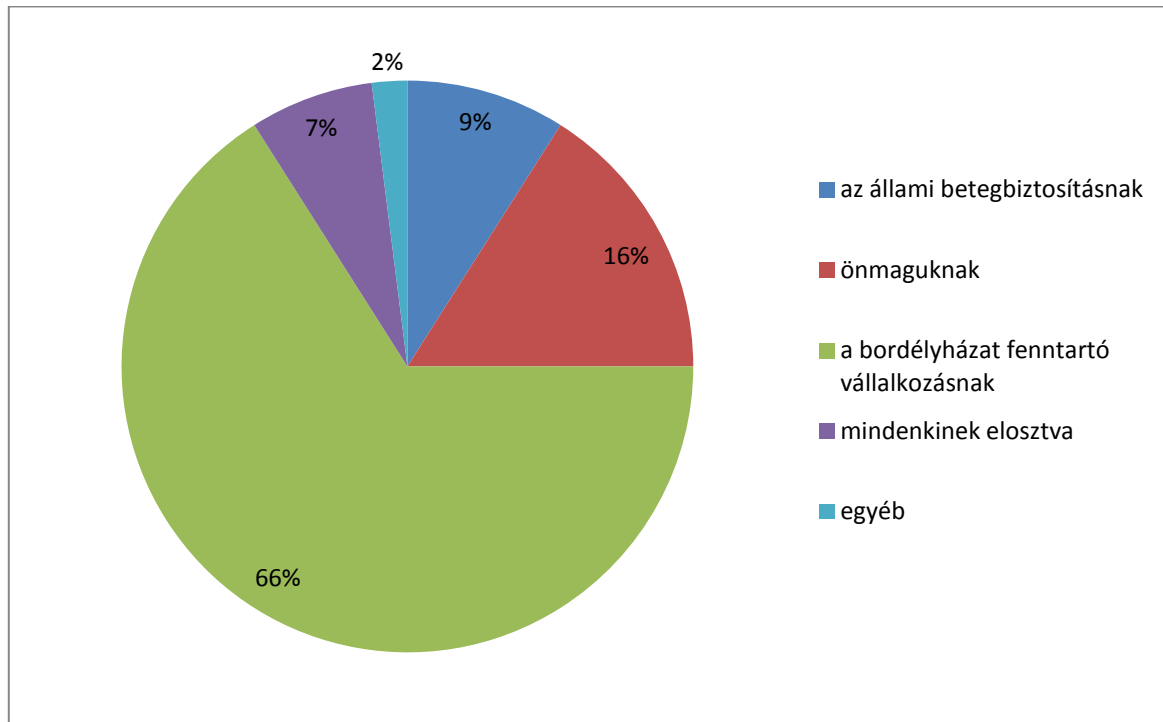
31. ábra: A törvényileg szabályozott bordélyházak létrehozásának színhelyi megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

Ma Magyarországon hatalmas kérdést jelent politikai, gazdasági, és társadalmi oldalról a betegbiztosítási rendszer finanszírozása. Ezért gondoltam, hogy megkérdezem, a kitöltők mit gondolnak az egészségügyi finanszírozásról, vajon szerintük a bordélyházban dolgozók egészségügyi szűrővizsgálatait kinek is kellene fizetnie. 66% szerint a bordélyházat fenntartó vállalkozásnak, 16% szerint önmaguknak a prostituáltaknak, 9% szerint az állami betegbiztosításnak kéne állnia, 7% mindenkinek közösen elosztva, 2% egyéb válasz érkezett melyek szerint mindenképpen valamilyen munkáltatónak, vagy a munkáltatónak és a társadalombiztosításnak együttesen kellene.

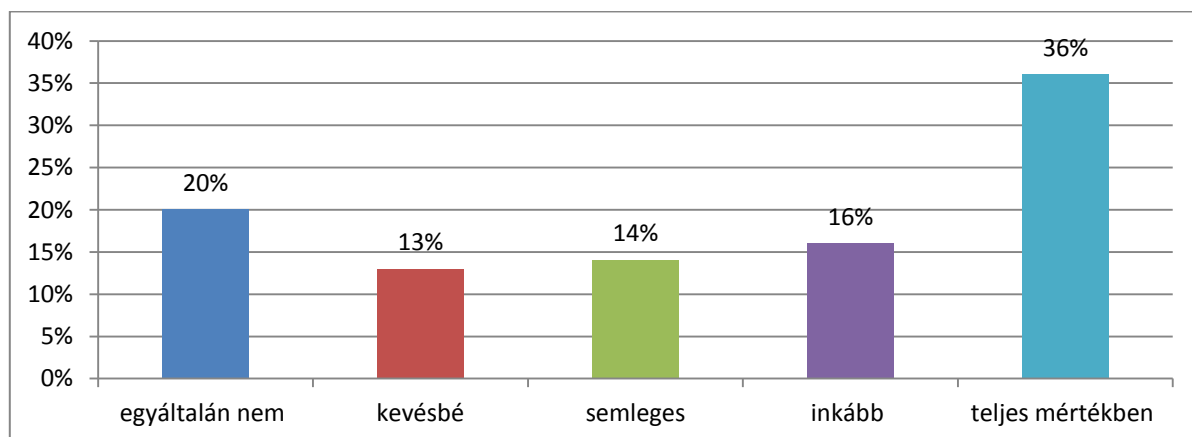
32. ábra: A törvényileg szabályozott bordélyházak dolgozóinak egészségügyi szűrővizsgálati költségek megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

A magyar Nemzeti Adó- és Vámhivatal rendeletében lehetővé tette, hogy a prostitúciós tevékenységet folytatók egyéni vállalkozóként is folytathassák tevékenységüket, egyéb meg nem határozott szolgáltatást nyújtóként, és az igénybevevők számára számlát is adniuk kell. Erről a lehetőségről kevesen hallottak, a szex munkások érdekvédelmi szervezete pedig prospektussal kívánta felhívni az érintettek figyelmét, hogy jogszabály szerint kötelező adózási terhük van. Fel szerettem volna mérni, hogy a kitöltők egyetértenek-e ezzel a szabályozással. A kitöltők 36%-a teljes mértékben egyetértett azzal, hogy folytassák ilyen körülmények között legálisan adózva tevékenységüket, csupán 20% az, aki egyáltalán nem értett egyet ezzel a jelenleg is érvényben lévő szabályozással. Tehát megállapíthatom, hogy ma a kitöltők többsége egyetértenek azzal, hogy a prostituáltak magánvállalkozóként folytassák tevékenységüket.

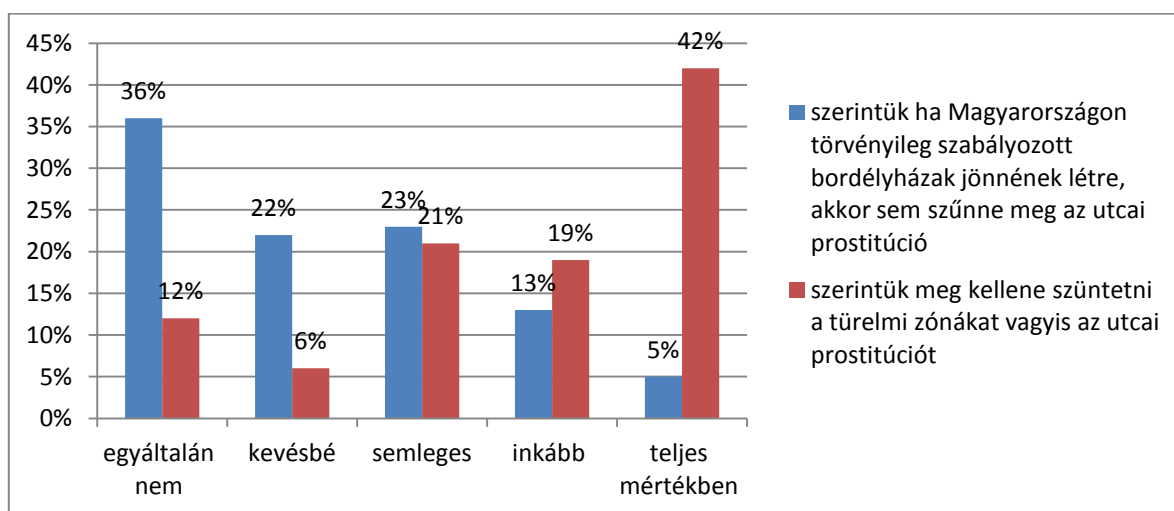
33. ábra: A prostitúciós tevékenység egyéni vállalkozóként való folytatásának megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

A következő összefüggő kérdések egymásból következő szabályozások esetére térnek ki, miszerint ha Magyarországon törvényileg szabályozott bordélyházak jönnének létre, akkor megszűnne-e az utcai prostitúció; illetve ma Magyarországon szükség van-e arra, hogy megszüntessék az utcai prostitúciót. A válaszadók 42%-a szerint ma Magyarországon az utcai prostitúciót teljes mértékben meg kell szüntetni, azonban 36%-uk szerint, ha Magyarországon bordélyházak jönnének létre, attól még nem szűnne meg az utcai prostitúció intézménye. Tehát a válaszadók szerint a bordélyházak létrehozása nem feltétlenül jelentene megoldást az utcai prostitúció megszüntetésére.

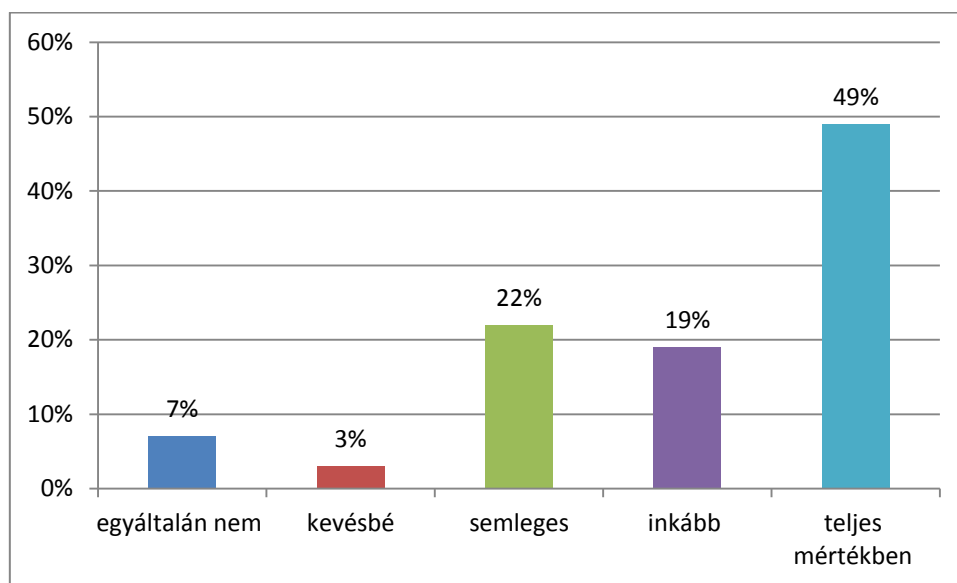
34. ábra: Az utcai prostitúció megszüntetésének, és bordélyházak létrejötte esetén megszűnésének lehetőségei megoszlásai (N:148)

Forrás: a szerző

A kitartottság kérdéskörét fontosnak tartottam, hiszen rengeteg eset látott már napvilágot a prostitúcióval kapcsolatos kihasználás révén. A válaszadók 49%-a egyértelműen egyetért azzal, hogy államilag szabályozott bordélyházak létrejötte esetén a fenntartó és alkalmazottak közötti haszonkulcsot szabályozni kellene.

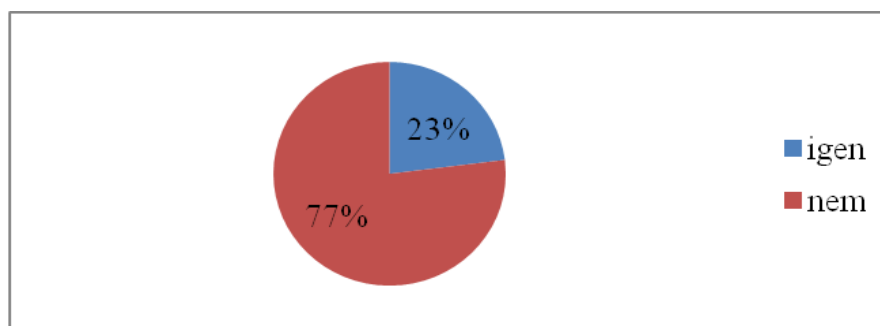
35. ábra: Államilag szabályozott bordélyházak létrejötte esetén a fenntartó és alkalmazott közötti haszonkulcs szabályozásának lehetőségi megoszlásai (N:148)

Forrás: a szerző

A válaszadók 77%-a szerint országunk jelenleg nem bünteti azt a személyt, aki pénzért cserébe szexuális szolgáltatásokat nyújt.

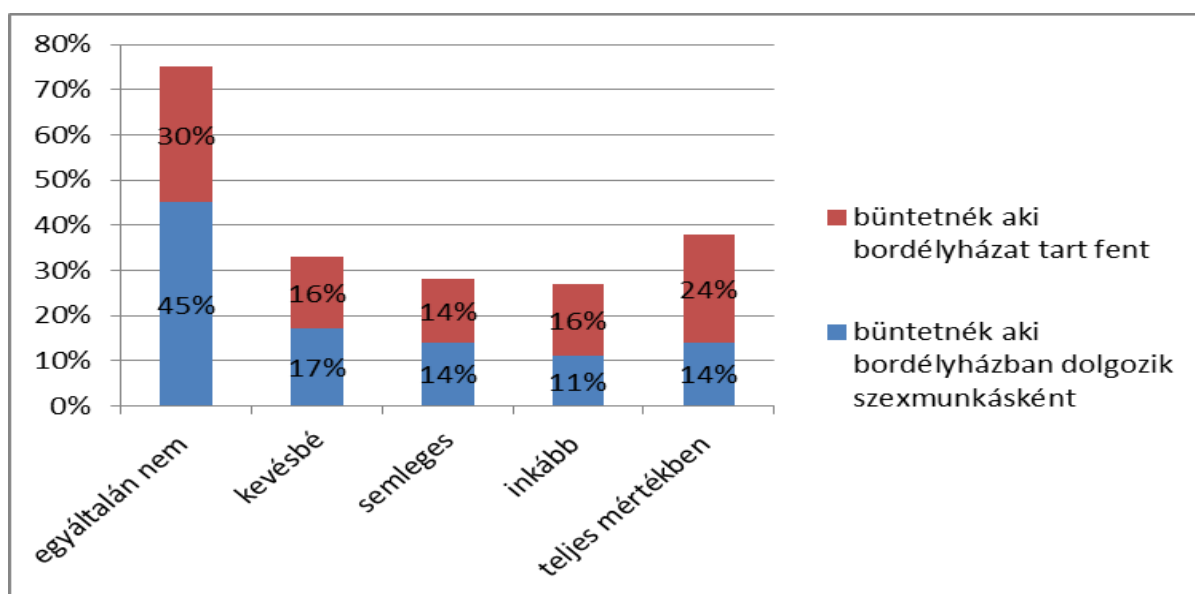
36. ábra: A pénzért nyújtott szexuális szolgáltatások büntetendőségének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

Nagyon fontos kérdés, hogy törvénykezésünk jelenleg bünteti a bordélyházat fenntartókat és létrehozókat, valamint a fenntartáshoz anyagi segítséget nyújtókat, azonban az ott dolgozókat nem, hanem áldozatként tekint rájuk. Az ezzel kapcsolatos kérdésem szerint a kitöltők 24% -a büntetné azt a személyt, aki bordélyházat tart fent, viszont 30%-uk egyáltalán nem büntetné, tehát a középértékek figyelembevételével megállapítható hogy a kitöltők többsége szerint a bordélyházat fenntartó személyt nem büntetnék. Következtethetünk ebből arra, hogy magát a bordélyház meglétét sem ítélnék el a válaszadók. A kitöltőknek csupán 14%-a büntetné azt a szex munkást, aki bordélyházban dolgozik, míg 45% egyáltalán nem büntetné, tehát a középértékek figyelembe véve a szexmunkások szabadon dolgozhatnak a bordélyházakban.

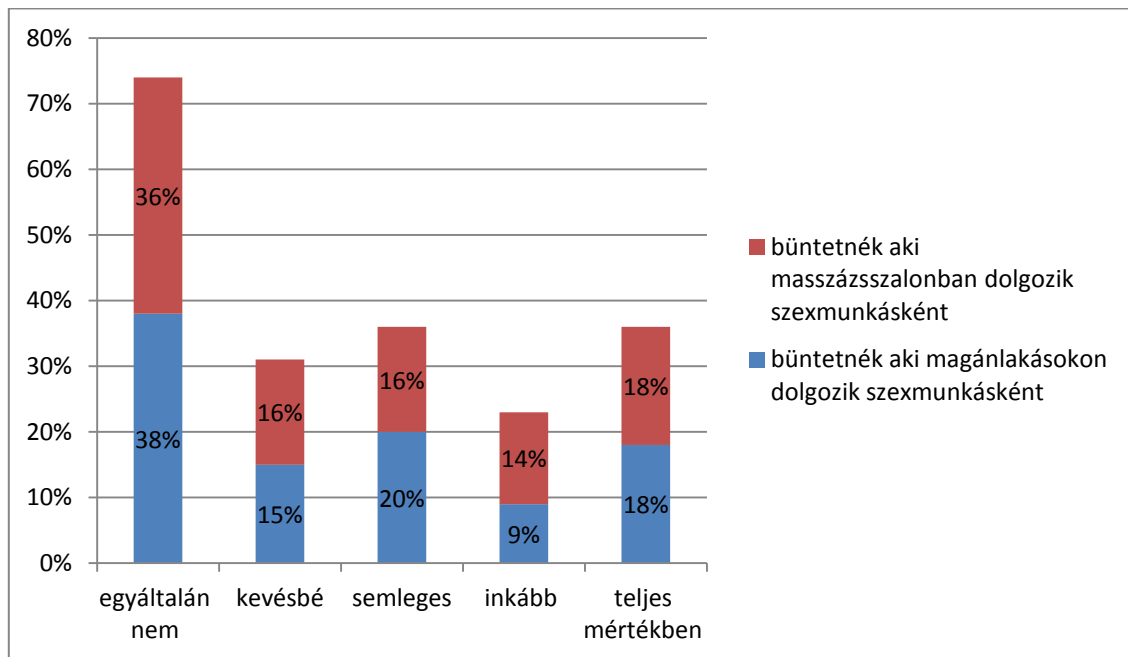
37. ábra: A bordélyház működtetőjének és az ott dolgozó prostituált büntethetőségének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

Az előző kérdéshez hasonló eredményt kaptam mikor két rejtett prostitúciós forma, a magánlakáson és masszázsszalomban nyújtott szolgáltatások büntethetőségére kérdeztem rá: a válaszadók csupán 18%-a mondta inkább azt, hogy teljes mértékben büntetné a tevékenységét, azonban 38% a magánlakáson, 36% a masszázsszalomban végzett prostitúcióra válaszolta azt, hogy egyáltalán nem büntetné. Megállapíthatom, hogy a válaszadók többsége szerint ezen tevékenységek büntethetőség nélkül végezhetőek lehetnek.

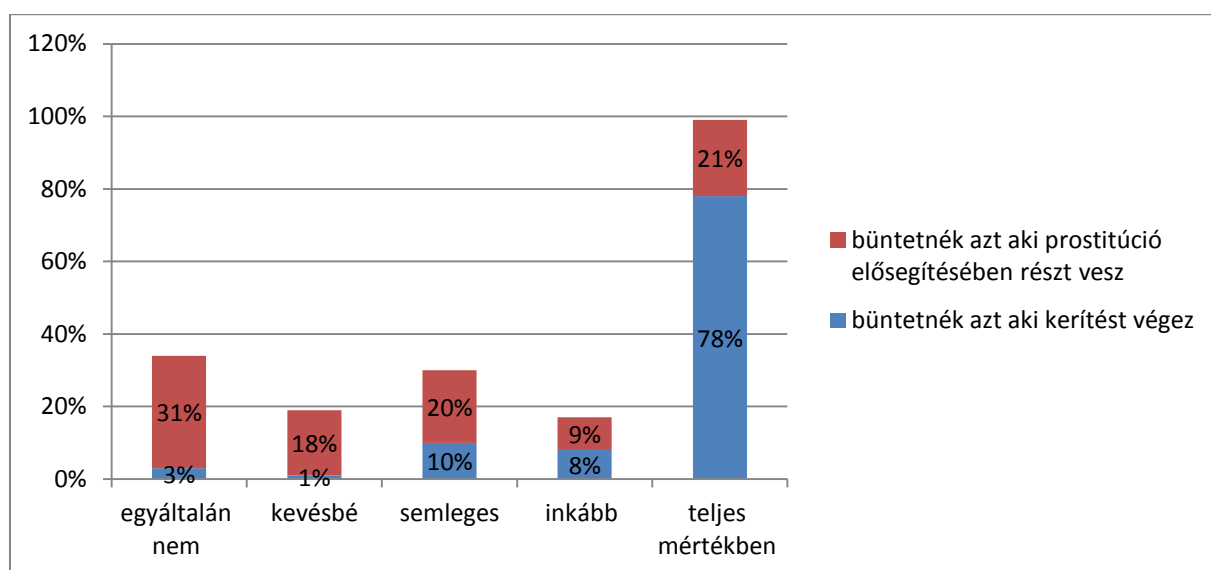
38. ábra: A magánlakáson és masszázsszalonokban dolgozó prostituáltak büntethetőségének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

Nem lepődtem meg a kapott eredményen az előbbi kérdések tükrében, hiszen a kitöltők csupán 21%-a büntetné teljes mértékben, míg 31%-a egyáltalán nem büntetné azt a személyt, aki prostitúció elősegítésében részt vesz, például az aki bordélyház fenntartásához eszközöket szolgáltat. Azonban a kitöltők 78%-a szerint teljes mértékben büntetni kéne azt a személyt, aki kerítést végez, tehát prostitúciós tevékenység végzésére meggyőz, rábeszél, vagy ehhez fenyegető hatalmi eszközöket használ. Tehát a kitöltők többsége szerint a kerítés tényállását teljes mértékben büntetni kéne.

39. ábra: A kerítés és a prostitúció elősegítésének büntetethezőségi megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

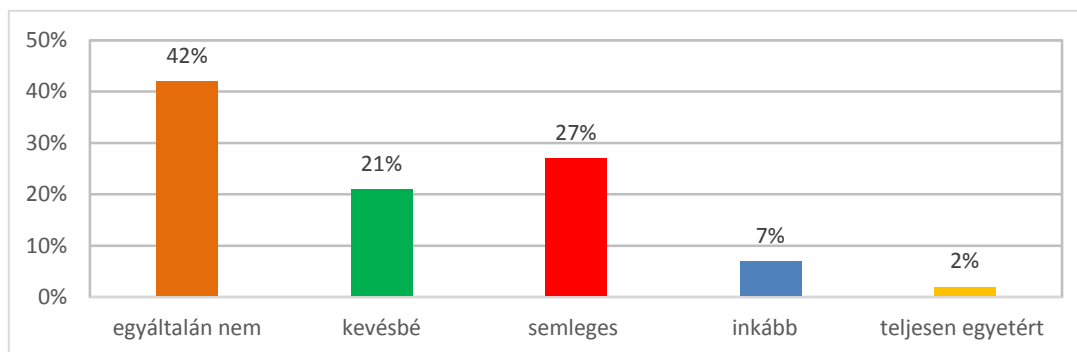
6. Hipotézisek értékelése

(*Hipotéziseim az 5.3 bekezdés alatt találhatóak meg a 35. oldalon*)

Első hipotézisem [Feltételezem hogy, szerintem a válaszadók előítélettel állnak a problémakörhöz nagymértékben elítélik a prostitúciót és a hozzá tartozó mindennemű tevékenységet.] a prostitúció társadalmi megítélésének kérdéskörével foglalkozik. A válaszok alapján - melyek vegyesen alakultak - azonban átlagot nézve beigazolódtott, hogy a kitöltők elítélik a prostitúciót és a hozzá kapcsolódó mindennemű tevékenységet. A prostitúciót, mint szakmát teljes mértékben elítélik, azonban a szex munkából való megélhetést nem, valószínűsíthetően a nehéz megélhetési körülményekre való tekintet miatt fogadják el azt, ha valaki a testéből él. Az utcai prostitúciót teljes mértékben elítélik, míg a rejtett prostitúciós formákat nem: közömbösséggel és enyhe elfogadással állnak hozzá. A férfi prostituáltat jobban elítélik, mint a nőit, azonban összességében mindkét nem prostitúciós tevékenysége teljes elítéltetést nyert el. Ehhez kapcsolhatjuk, hogy a kitöltők előítélete szerint a férfi prostituáltak biszexuális beállítottságúak. Teljes mértékben elítélik azt a prostituáltat, aki könnyű anyagi haszonszerzés céljából választotta foglalkozását, illetve aki diplomával és/vagy gyerekkel rendelkezik vagy házasságban él. A nemi beteg vagy védekezés nélkül nyújtók kapták a legtöbb teljes mértékben elítélő típusú válaszlehetőséget. A prostituáltak függőségi kérdéseit teljes mértékben semlegesként ítélték meg, talán a válaszok alapján azt állíthatom, hogy a kitöltők szerint a prostituáltak egyedül alkohol és dohányfüggőségben szenvednek.

Második hipotézisem [Feltételezem, hogy a válaszadók a prostitúcióhoz kapcsolódó jogforrásokat ismerik és a válaszadók a jelenleg érvényben lévő prostitúciós szabályok ismeretének birtokában vannak. [törvények, önkormányzati rendeletek, adóügyi rendeletek]] a magyar jogrendszer prostitúciós szabályozásainak elfogadásával és ismereteivel foglalkozik.

40. ábra: A magyarországi prostitúciós szabályozás egyetértésével való megoszlás (N:148)

Forrás: a szerző

A kitöltők szerint Magyarország nem megfelelően szabályozza a prostitúciót, ahogy ezt a 37. ábrán is láthatjuk ábrázolva. A tesztkérdések alapján készült szabályozási ismeretek felmérése pozitív eredménnyel zárult. A kitöltők nagyobbik része teljesen tudatában van a prostitúcióhoz kapcsolódó és büntetendő cselekményekkel, annak legális vonulataival, és a jelenleg érvényben lévő szexuális szolgáltatásokhoz kapcsolódó szabályokkal. Egyedüli kirívó ismerethiányra utaló eredményt a prostituáltak kötelező orvosi igazolása kérdésnél (lásd. 24. ábra) találtam, miszerint a kitöltők úgy gondolták, hogy kötelezően rendelkezniük kell orvosi igazolással, azonban az ezt alátámasztó jogszabályt 2012.évi hatállyal az alkotmánybíróság már megszüntette, de régen valóban érvényben volt. Kijelenthetem, hogy a hipotézisem beigazolódott, miszerint a kitöltők egyáltalán nem értenek egyet a magyar prostitúció szabályozásával, viszont teljes mértékben ismerik az ide vonatkozó szabályokat.

Harmadik hipotézisem [Feltételezem, hogy a válaszadók legtöbbje szigorúan büntetné a szexuális szolgáltatásokat és az azokhoz kapcsolódó cselekményeket.] a kitöltők által javasolt büntethetőséggel, és a holland valamint svéd modell elfogadásával, szexuális szolgáltatások megváltoztatására irányuló kérdésekkel foglalkozik. Hipotézisem első fele megdőlt, ugyanis a kitöltők egyáltalán nem büntetnék a prostitúciós szolgáltatást nyújtókat,

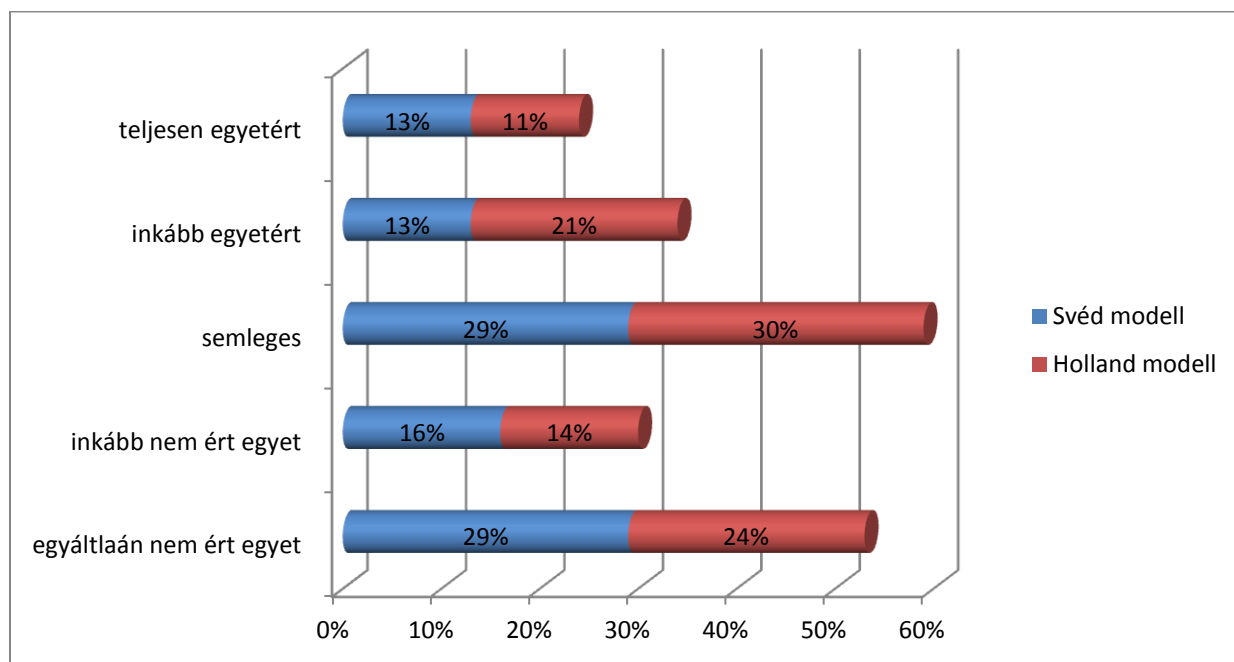
sem a bordélyházat fenntartókat, vagy működésük elősegítőit, az ott dolgozókat, illetve az egyéb rejtett prostitúciós színhelyen tevékenykedőket sem. A kitöltők egyedül a kerítés elkövetőkre szabnának ki büntetést. Ezáltal megállapíthatom, hogy a kitöltők egyetértenek a prostitúciós tevékenység folytatásával. Hipotézisem második fele is megdőlt, ugyanis a kitöltők sem a svéd modellt nem utasítják el teljes mértékben, sem a holland modellel nem értenek teljesen egyet (lásd. 38. ábra). A svéd modell kapcsán egyenlőség alakult ki a semlegesen és egyáltalán nem egyet értők között, azonban ez által teljes elutasítást nem állapíthatok meg.

A svéd modell: „A prostituált viktimizációs folyamata hasonlóságot mutat a családon belüli erőszak áldozataiéval. A prostitutor úgy viselkedik, mint a családi agresszió elkövetője: megtéveszti a kiszemelt nőt, érzelmi, gazdasági függőségbe kényszeríti, elszigeteli, kiszolgáltatottá teszi, majd erőszakot követ el rajta. Ez az összefüggés indíthatta el a svéd jogalkotókat azon az úton, hogy az 1993-ban létrehozott vizsgálóbizottság, a nőkkel szembeni erőszakot és a prostitúciót vizsgáló bizottság együttes munkájának eredményeként elfogadja a nőkkel szembeni erőszakról szóló törvényt. A lefektetett szabályozás tiltja a szexuális szolgáltatások vásárlását és bevezeti a törvénykönyve a családon belüli erőszak, mint a férfiak által a nők kárára elkövetett erőszakos cselekedetek definícióját, és kibővíti a nemi erőszak értelmezését.” (Szöör, 2008):

A holland modellhez leginkább semlegesen viszonyulnak a kitöltők és inkább nem értenek vele egyet, minthogy teljesen elfogadják azt. A holland modell: Hollandiában a prostitúció legális tevékenység, a nők bejegyzett vállalkozóként dolgoznak és jövedelmük teljes mértékben adóköteles. A kerítők („stricik”) egyfajta menedzserré alakultak át és a nyilvános helyek vezető feladatai látják el.

Hipotézisemben felvettem még az utcai prostitúció megszűnésének kérdéskörét államilag szabályozott bordélyházak létrejötte esetén: állításom megdőlt (lásd. 31. ábra), ugyanis ezzel az új szabályozással a kitöltők szerint nem lehetne megszüntetni az utcai prostitúciót.

41. ábra: A svéd és holland prostitúciós szabályozási modellek megítélésének megoszlása (N:148)

Forrás: a szerző

7. Összegzés

Kutatásom célja az volt, hogy betekintést nyerjünk a prostitúciós szabályozás magyarországi történetébe, valamint hogy egy komplex jogszabálygyűjteményt és magyarázatot hozzak létre.

„Európában évek óta vita tárgyát képezi, mi jelenti a helyes hozzáállást a prostitúcióhoz: kriminalizálni kell vagy inkább társadalmilag elfogadottá tenni, véget vetve ezzel a jelenséggel összefüggő problémáknak, így az erőszaknak és a nők kizsákmányolásának.

A kontinens országaiban eltérő szabályozások vannak érvényben: helyenként teljesen tiltják, máshol törvényes keretek között engedik, de a legtöbb országban továbbra is szürke területről van szó, vagyis az állam tolerálja az "ősi mesterséget", de nem ismeri el azt hivatalos foglalkozásként.” (kitekinto.hu, 2013)

Magyarországon az üzletszerű kéjelgést, mint bűncselekményt 1993-ban helyezték hatályon kívül. Napjainkban az egyéni prostitúciót a törvény engedi, de annak gyakorlását meghatározott feltételekhez köti. Kérdőíves kutatásomban szerettem volna megtudni a magyar társadalom egy szeletének véleményét a prostitúció előítéletességével kapcsolatban. Eredményem szerint a kitöltők teljes mértékben elítélik a prostitúciót. Továbbá felmértem még a prostitúcióval kapcsolatos szabályozás társadalmi ismeretét és megítélését. Megállapíthattam, hogy jól ismerik az ide vonatkozó jogszabályokat, azonban azokkal

egyáltalán nem értenek egyet. Az európai szabályozás közül a két legszélsőségebb és legjobban kidolgozott modellt, a svéd és holland prostitúciós szabályozással való egyetértést mértem fel, de a kitöltők egyik modellel sem értenek teljes mértékben egyet. Külföldi minták nyomán kérdőívem alapján felmértem, hogy mit szólnának a kitöltők ahhoz, hogyha Magyarországon is létrejöhetnének államilag szabályozott bordélyházak, ahogy ez Dániában, Hollandiában, Belgiumban, Németországban, Lettországon, Svájcban, Ausztriában, Spanyolországban is lehetséges. A kitöltők teljes mértékben egyetértettek a létrehozás szükségletével, és egyéb kérdések alapján, valamint szakirodalmi, jogszabályi olvasatok és saját a témában való kutatás alapján kialakult véleményem szerint egy, a prostitúció magyarországi szabályozását megoldani kívánó javaslatot írtam.

8. Javaslat a prostitúció szabályozásának magyarországi átalakítására(Törvényjavaslat)

„Szükség van-e Nyilvános Házra, Kuplerájra? Különbözők erről a vélemények, a válasz,, többnyire; igen! Ezekből néhány: „Jó volna , ha hivatalosan is lennének kuplerárok. Az a sok hülye, örült perverz disznó legalább ott kiélhetné a sok hülye idióta vágyait. Mellette vagyok- így vélekedik egy negyven éves anya. Mellesleg egyetemet végzett. „nem kéne a gyerekeinket úgy féltetni az örült szexbeteg férfiaktól”. „Lehetetlen ellenőrizni a kurvákat. Ha Nyilvános Házakban hivatalosan működnének, könnyen kiszűrhetnék a betegeket, nem fertőznének össze vissza egymást a kurvák.- Mondta egy ötvenéves orvos. Én a kupleráj mellett vagyok”. „ A kurvák is adóznának. Az se semmi. Az igaz, ugyan hogy az Állam lenne a legnagyobb strici”. Ekképp egy nyugdíjas.” (Lombardy, 1996)

A prostitúció szabályozásának átalakítását megcélzó javaslataimat a kérdőívemben feltett és ehhez kapcsolódó kérdések kitöltők általi válasza alapján, valamint külföldi modellek, illetve a Magyarországon valamikor érvényben lévő szabályozások és saját véleményem tükrében szeretném megtenni.

„Az 1990-es évek elejétől kezdve a prostitúció büntetőjogi megítélése megváltozott, a szankciók enyhültek, azonban napjainkban is jelentős társadalmi viták folynak a tevékenység legalizálásáról.” (Forrai, 1999)

Egy széleskörű kutatás, felmérés volt szükséges a témában. Kutatásom és széleskörű felmérésem alapján a jogalkotók számára az alábbi felsoroltakat javaslom megfontolásra.

A prostitúció legalizálásának elsődleges céljai

A prostitúció legalizálásának elsődleges célja, a szexmunkából való megélhetés jogi alapjainak megteremtése, valamint széleskörű társadalmi közegben való elfogadtatása. A legalizálás folyamatában figyelemmel kell venni az 1955. évi New Yourk-i egyezményt és a hozzá kapcsolódó jogszabályokat, egyezményeket melyeket a prostitúció legalizálásához meg kell szüntetni véleményem szerint. Továbbra is fenn kell tartani az embercsempészet, a szervezetbűnözés, a kényszerprostitúció, és a gyermekprostitúció tárgyában keletkezett egyezmények tartalmát és vállalásait. A prostitúció legalizálásakor különös tekintettel kell lenni a nők elleni erőszak és a nemi alapú diszkrimináció elkerülésére. Az ügy elfogadása érdekében erősíteni kell a társadalmi tolerancia meglétét, és a degradáció elkerülését.

Szervezeti keretek, általános szabályok

A prostitúció szervezeti keretei két részbe sorolandóak: az önálló vállalkozóként, illetve alkalmazottként dolgozó szex munkásokra. Minden önállóan dolgozó szexmunkásnak kötelező az egyéni vállalkozói igazolvány kiváltása és az adózási jogszabályok betartása. Az alkalmazottként dolgozó szexmunkások és a vállalkozás haszonkulcsát szabályzatban kell rögzíteni. Szexmunkásként csak 20. életévét betöltött személyek dolgozhatnak. Csak saját elhatározásból dolgozhat valaki szexmunkásként, a kerítés tényállását pedig szigorúan kell szankcionálni.

A prostitúció színhelyei

A prostitúciós munka bárhol folytatható bordélyházakban, magánlakásokon, stb., kivéve utcán; ugyanis az utcai prostitúció tilos és büntetendő. Bordélyházak, magánlakások bárhol létrejöhetnek; azonban a prostitúciós szolgáltatás nyílt reklámozása nem megengedett az épület homlokzati- és ablak felületein. Bordélyházat vállalkozás formájában (Korlátolt Felelősségű Társaság; Betéti Társaság) csak büntetlen előéletű, nagykorú magyar állampolgár alapíthat. A prostitúciós szintéren étel-ital forgalmazása, zenés-táncos mulatság, szerencsejáték tartása, kábítószer forgalmazása- és használata tilos.

Egészségügyi szabályok

A szexmunkásoknak havi kötelező üzemorvosi vizsgálaton kell részt venniük, mely vizsgálatnak különösen a nemi betegségek veszélyére tekintettel kell megtörténnie. A vizsgálatok díjait a bordélyház fenntartója, vagy a szex munkás köteles megfizetni.

Ellenőrzés

A szexmunkások ellenőrzése a Rendőrség, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, Munkavédelmi és Munkaügyi Felügyelőség hatáskörébe tartozik.

Tíz érv a prostitúció legalizálása ellen című írásában, elemzi azokat a prostitúciós tényeket, amelyek miatt szerinte nem szabadna a prostitúció legalizálását megengedni. Ezek az érvek a következők: az emberkereskedelem felerősödéséhez vezethet; a szexipar bővüléséhez vezet; elősegíti a gyermekprostitúció terjedését; a nők egészségét, testi épségét és szabad választáshoz való jogukat veszélyezteti; emeli a férfi motivációt a nők megvásárlására. Szerinte a prostitúciós ágazatban dolgozó nők nem szeretnék azt, hogy a prostitúció valaha is legális tevékenység legyen. (Raymond, 2003)

A kutatásom során felhasznált irodalmak a Melléklet 2.-ben találhatóak meg.